

Lord Ruster

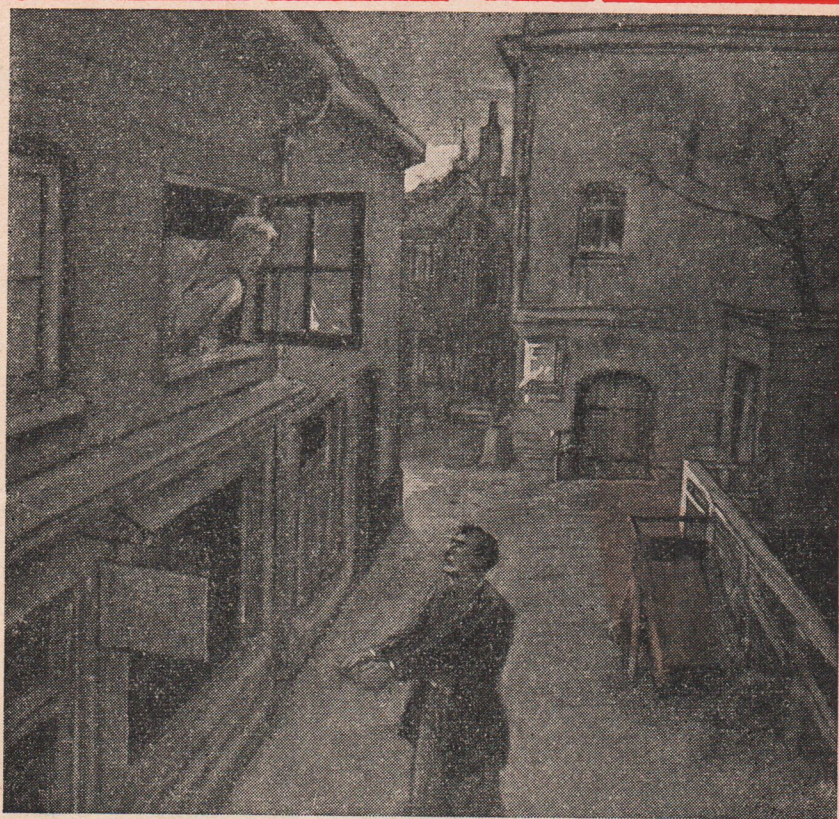
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

EEN GENIALE TEGENSTANDER

N° 2684

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Cord Sister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een geniale tegenstander

HOOFDSTUK I.

DE DOOD VAN DE MOLOCH

De redakteuren van bijna alle kranten in de Verenigde Staten lachten in hun vuist over het gelukje, dat zij hadden, midden in de kommertijd, waardoor het hun mogelijk was geweest hun kolommen te vullen met opzienbarende mededelingen betreffende een zaak, waarin iedere Amerikaan, groot of klein, jong of oud, man of vrouw, belang stelde, namelijk de zaak van het Kwade Oog.

Wekenlang waren moord, doodslag, chantage, beroving en ontvoeringen aan de orde van de dag geweest en geen enkele Amerikaan, met wat voor laag inkomen ook, kon zich gerust voelen.

De politie scheen machteloos te staan tegen deze criminele golf en de angst en de ontzetting waren

bijna tot een paniekstemming gestegen, toen er plotseling een verbetering intrad.

Even als ongeveer anderhalf jaar geleden, toen de bende voor het eerst van zich liet horen, totdat zij volkomen vernietigd scheen, verscheen er een geheimzinnige vreemdeling, die schijnbaar met een bovennatuurlijke macht begiftigd was.

Want nauwelijks had hij zich met de zaak bemoeid, of het begon letterlijk arrestaties te regenen.

De politie pakte leden van het Kwade Oog bij dozijnen tegelijk op en zij arresteerde al spoedig enige aanvoerders die, tot ieders stomme verbazing, bleken te behoren tot de hoogst ontwikkelde en kapitaalkrachtige kringen.

Een vergissing was uitgesloten; de meesten bekenden onmiddellijk en men had hier trouwens alleen maar te maken met een herhaling van hetgeen zich ongeveer vijftien maanden geleden had afgespeeld.

Ook toen bleek de bende van het Kwade Oog onder haar leden een aantal maatschappelijk hooggeplaatste personen te tellen tot grote schrik en verontwaardiging van ieder fatsoenlijk Amerikaan.

Het duurde niet lang of het bleek duidelijk, dat de geheimzinnige vreemdeling, die nu de politie op zo'n krachtige manier steunde in de strijd tegen de bloeddorstige bende, dezelfde was, die destijds een einde had gemaakt aan het bestaan van de bende, door haar aanvoerder, de Moloch, in handen van de rechtelijke instanties over te leveren. De vreemdeling was John Raffles, de Gentleman-Inbreker, de lang gezochte Grote Onbekende, op wiens hoofd door de Londense politie al jaren geleden een premie van duizend pond sterling was gezet, die men echter nog nooit had hoeven uit te betalen, aangezien Raffles weliswaar een paar keer in handen van de politie was geweest, maar bijna op hetzelfde ogenblik weer had weten te ontsnappen.

Ook de politie in New York was in het begin wel op de hoogte geweest van het feit, dat zij van niemand anders dan van de Gentleman-Inbreker de krachtige hulp ontving, die haar in staat stelde het Kwade Oog met goed gevolg te bestrijden.

Maar zij was wel zo verstandig, niet al te zeer de nadruk te leggen op dit feit.

Wat het zwaarst was, moest het zwaarst wegen en zij zou niet zo onverstandig zijn een man gevangen te nemen, die haar zulke enorme grote diensten had bewezen.

Trouwens, met die arrestatie zou

het ook zo gemakkelijk niet gaan, dat begreep men in New York heel goed.

De laatste tijd had de politie zich echter heel verstandig van de domme gehouden, daar er haar alles aan gelegen was, de bende onschadelijk te maken.

Was dit eenmaal gebeurd, dan zou men er misschien aan kunnen denken jacht te maken op John Raffles.

Dat was wel weinig dankbaar en ook niet ridderlijk, maar de Engelse regering had het nu eenmaal gevraagd.

En zo deed de Amerikaanse politie, alsof zij er geen sekonde aan twijfelde, of de zogenaamde detective Bliss, die haar zo prima geholpen had, heette inderdaad zo, en alsof zij geen ogenblik vermoedde, dat achter die persoon wel eens heel iemand anders verborgen kon zijn, die luisterde naar de naam van John Raffles.

Vol belangstelling had het Amerikaanse publiek het verloop van de verwoede strijd tussen de politie en de bende gevolgd, en met enthousiasme had zij kennis genomen van de snel opeenvolgende nederlagen, die het Kwade Oog in de laatste weken geleden had.

Nu eens had men drie of vier kopstukken kunnen arresteren, daarna weer een dozijn gevaarlijke leden; vervolgens was er een geheime plek van samenkomst ontdekt en pas een paar dagen geleden had de politie twee vliegen in één klap geslagen. Het waren geduchte vliegen!

Zij had, alweer door toedoen van John Raffles, de hand weten te leggen op een zekere Michael Whitacre, die de rechterhand moest zijn geweest van de tegenwoordige Moloch en die in het dagelijkse leven een bankier met drukke zaken was.

Dat was een goede vangst geweest, maar zij werd helemaal in

de schaduw gesteld door die van een hoogstgevaarlijk personage, een zekere Dr. Fox, een Engelsman, op wiens hoofd een hoge premie stond, wat niet verwonderlijk was, hetgeen uit het volgende zal blijken.

Fox was de aanvoerder van het Genootschap van de Gouden Sleutel, een wijdvertakte misdadigersorganisatie, met afdelingen over bijna de hele wereld, en met tienduizenden leden.

Al weer was het John Raffles geweest, die deze man tot tweemaal toe onschadelijk had weten te maken en in handen van de politie had weten over te leveren.

En tot tweemaal toe had deze gevaarlijke bandiet weer weten te ontsnappen.

Nu was hij, tegelijkertijd met Whitacre, voor de derde keer gearresteerd, om weer naar Londen te worden teruggebracht, waar hij, met behulp van medeplichtigen, uit het huis van bewaring had weten te ontsnappen.

Fox was de derde «Meester» geweest, dat wil zeggen, de derde aanvoerder van het juist genoemde genootschap.

Zijn twee voorgangers hadden de dood gevonden in de strijd tegen John Raffles, de eerste door een val uit een ballonmand, waarin hij met Raffles worstelde, de tweede door het hoofd te steken in een lus van voortreffelijk geteerd regeringstouw en daarna van een hoogte van zes voet omlaag te vallen, «tot de dood er op volgt», zoals het in de ouderwets gestelde vonnissen van de Engelse rechtbanken heet.

Men hoeft dus niet verwonderd te zijn, dat Dr. Fox de man een felle haat toedroeg, die hem herhaalde malen de voet had dwars gezet en die al honderden leden van het genootschap onschadelijk had gemaakt.

Heel wat keren hadden de mannen van oog tot oog tegenover elkaar gestaan; nu eens scheen de een de overhand te hebben, dan weer de ander.

Inderdaad was het alleen maar schijn, want ook de derde keer wist de Meester te ontsnappen en dat op een manier, die zelfs de bewondering van Raffles had opgewekt.

Aan boord van het schip, dat hem van New York weer naar Londen zou overbrengen, had een stoker die tot de bende behoorde, hem 's nachts uit zijn cel weten te bevrijden, op nauwelijks een halve dag varen van de kust. Fox was over boord gesprongen en hij was opgepikt door de duikboot, die nog in de loop van de vorige avond door een brutale overval in handen was gevallen van een bende bandieten, die de kleine bemanning had afgemaakt en toen met het buitgemaakt schip zee had gekozen.

Zij hadden, nadat Fox veilig aan boord was gebracht, weer koers gezet naar de kust en bij laag water gewoon de boot op het strand laten lopen, op een eenzame plek, een honderdtal kilometer ten noorden van New York.

Zo was dus veel van het moeilijke werk van Raffles weer ongedaan gemaakt en in de hele pers ging een storm van verontwaardiging op, die zich vooral richtte tegen de Minister van Marine, alsof deze persoonlijk aansprakelijk was voor de brutale diefstal van de duikboot, waarmee de medeplichtigen van Fox hem gered hadden.

Maar een dag later veranderde de ontstemming in grote vreugde. Toen behaalde de politie een schitterende overwinning, alweer door het ingrijpen van de bekwame particuliere detektive uit Londen, Jerome Bliss. Zij wist het verblijf van de Moloch te ontdekken, nadat Bliss haar de

weg had gewezen. De schurk probeerde te ontvluchten, sprong van de Brooklyn Bridge omlaag en viel te pletter op de voorstevan van een schip, dat juist onder de brug kwam doorvaren, zonder dat hij het gezien had.

Een onderzoek in zijn luxueuze woning aan de Bird Walk bracht, na lang zoeken, enige papieren en aantekeningen aan het licht, waarvan er een paar ontcijferd moesten worden, aangezien zij in code waren gesteld en die later zouden leiden tot de arrestatie van een groot aantal schurken.

De bende van het Kwade Oog had schijnbaar de nekslag gekregen.

Eindelijk was de wortel geraakt, haar levensdraad was afgesneden, de Moloch leefde niet meer.

Niemand had ooit geweten, wie de geheimzinnige aanvoerder van de bende was, zelfs zijn luitenanten wisten het niet, ja zelfs Dr. Fox, de machtige Meester, had nooit anders met hem gesproken, dan voor hem gescheiden door een ondoorzichtige gazen wand, of wanneer de Moloch totaal verborgen was door een wijde toga en een kap, waarin alleen twee kleine gaten voor de ogen.

Men was wild enthousiast over Jerome Bliss en, zoals wel te verwachten was, hadden verschillende dagbladen zich ijverig aan het werk gezet, om te bewijzen, dat die Bliss eigenlijk helemaal geen Engelsman, maar een volbloed Amerikaan was.

Nu was dit een heel moeilijk werkje, want niemand wist iets van die Bliss af, en in Londen scheen men zelfs zijn naam nooit gehoord te hebben.

De politie zag dit helemaal meesmuilend aan en dacht er het hare van.

De hoofdcommissaris had Jerome Bliss altijd met een schuin oog bekeken, maar hij had hem kalm zijn

gang laten gaan, omdat hij een voortreffelijke, een bijna onmisbare hulp was gebleken.

Of hij John Raffles was of niet, wat deed het er toe, zolang die man van een opmerkingsgave, een persoonlijke moed en een helder verstand bleek te zijn, die hem tot een ontschatbare hulp van de politie maakte.

John Raffles was een Engelsman en als de Engelse politie hem dan met alle geweld in handen wilde krijgen, dan moest zij haar eigen mannen maar sturen.

Intussen was in New York althans één persoon, die om heel andere redenen dan de overige inwoners, verheugd was over het einde van de Moloch.

En die persoon was Dr. Fox.

Direkt al had zijn trotse aard zich verzet tegen de diktatuur van de Moloch, die zelfs hem, Dr. Fox, uit de hoogte behandelde, en hij had zich in het hoofd gezet de plaats van die man in te nemen, zodra hij op de een of andere manier uit de weg zou zijn geruimd.

Nu had het noodlot hem het werk uit handen genomen, en het zou nu zaak zijn van de gunstige gelegenheid gebruik te maken vóór er kapers op de kust verschenen.

Fox was, zodra hij weer voet aan land had gezet, na door de duikboot te zijn gered, direkt, goed vermomd, opnieuw naar New York gereisd en zich weer laten opnemen onder de ruim zes miljoen inwoners van de wereldstad.

De arrestatie van Whitacre was hem echter bijzonder onaangenaam, want hij had juist gehoopt, zich van deze man te bedienen, om zijn eerzuchtige plannen te verwezenlijken.

Het zou nu zeker niet zo gemakkelijk zijn aansluiting te zoeken bij de voornaamste leden van het Kwade Oog, want Fox moest het eerlijk

bekennen, hij kende hen niet eens.

Maar de omvang van het karwei schrok Fox niet af, hij had zich nu eenmaal in het hoofd gezet hier te blijven en de opvolger te worden van de op zo'n vreselijke manier om het leven gekomen Moloch.

Voorlopig echter zou hij zich tevreden stellen met enige kleinere ondernemingen, en daaronder behoorde in de eerste plaats wat men zou kunnen noemen, de onderneming « Jessy Kelvin ».

HOOFDSTUK II.

HET PLAN VAN FOX

De vrouw, die zojuist ter sprake kwam, was een voormalig lid van de bende van het Kwade Oog.

Zij was jong, knap en rijk.

Zij was de weduwe van een schatrijke fabrikant, die tamelijk jong gestorven was.

Als vrouw van een grillig, hartstochtelijk temperament, had zij zich in de maalstroom van het New Yorkse leven geworpen, en al snel, nadat zij in aanraking was gekomen met een paar verdachte individuen, had zij persoonlijk meegedaan aan een aantal nachtelijke ondernemingen van de bende, en zich daarna met het vereiste ceremonieel, als lid laten installeren.

Zij had heel goed geweten wat dit betekende en welke verplichtingen zij op zich nam.

Zij wist, dat ieder verraad met de dood zou worden gestraft en zij wist ook, dat de Moloch een man met een sadistische inslag was, die haar zeker zou martelen, wanneer zij het ooit zou durven de bende op de een of andere manier te benadelen of verraad te plegen.

En toch had zij dit gedaan.

Het was pas een paar weken geleden, dat zij van Dr. Fox opdracht had gekregen een van de helpers van John Raffles in haar netten te lokken en door haar verleidelijke schoonheid zodanig in te palmen, dat hij op haar aandringen de geheimen van zijn vriend zou verraden.

Maar Raffles had het spel doorzien, hij was zelf naar haar toegekomen, en toen was er iets ongehoords met Jessy Kelvin gebeurd.

Die vrouw, die nog nooit iemand oprecht had lief gehad, was op het eerste gezicht verliefd geworden op de Grote Onbekende.

Het was een felle hartstocht, en toen Raffles in levensgevaar was, toen Dr. Fox en een paar van zijn trawanten hem kwamen overvallen in haar eigen huis, waar hij zich bevond, toen besloot zij hem te redden, al zou het haar eigen leven kosten.

Het verraad werd al gauw bekend; Raffles werd inderdaad gered, al was het dan niet direkt door haar toedoen, en het doodvonnis werd over haar uitgesproken.

Raffles, op zijn beurt, had haar

echter weten te redden op een even originele als stoutmoedige manier.

Hij haalde haar over een middel in te nemen, dat schijndood verwekte, en vier en twintig uren, nadat zij schijnbaar de laatste adem had uitgeblazen, bracht hij haar met zijn snelle vliegtuig in iets minder dan zeven uren van New York naar Londen over.

Maar heel weinig personen wisten iets af van die geheimzinnige dood.

Onder hen waren in de eerste plaats natuurlijk John Raffles en verder zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand en zijn even trouwe metgezel, de reusachtige chauffeur, James Henderson.

Drie dagen geleden was Jessie Kelvin overleden. Men geloofde aan de gevolgen van het innemen van vergif.

Ook Fox verkeerde in de stellige overtuiging, dat de jonge vrouw zelfmoord had gepleegd, om zich op die manier te onttrekken aan de straf, die de Bloedraad zeker over haar zou uitspreken.

Er was een plan in hem gerijpt, dat hij zo snel mogelijk ten uitvoer wilde brengen, want de dag volgend op zijn bevrijding al, zou de begrafenis moeten plaats vinden.

Toen Dr. Fox dit alles overdacht, zat hij als matroos vermomd, in de gelagkamer van een café aan de haven.

Dr. Fox wist heel goed, dat de eigenaar, bijgenaamd « Mad Pete », lid was van de bende van het Kwade Oog, en waarschijnlijk zouden ook van de andere aanwezigen velen tot de bende behoren.

De kroeg stond slecht bekend bij de politie, maar toch was het haar tot dusverre onbekend, dat in een van de grote kelders van het café dikwijls bijeenkomsten werden gehouden door de bandieten, om over een of andere onderneming te be-

raadslagen.

Men kon deze kelder alleen maar bereiken langs een trap, die van boven werd afgesloten door een lage deur, achter een stapel vaten in een hoek van de gelagkamer verborgen en die niet geopend kon worden, of Mad Pete moest van zijn plaats achter de toonbank af, aan een touw trekken, waardoor een zware klink, die de deur gesloten hield omhoog werd getrokken.

Zodra een bandiet, na zich degelijk te hebben gelegitimeerd, door de lage deur verdween, viel de klink door zijn elgen zwaarte terug en de kroegbaas moest opnieuw aan het touw trekken, om de deur weer vrij te maken.

Het aantal bezoekers verminderde en toen er nog maar een drietal personen aanwezig waren, slenterde Dr. Fox naar de toonbank, keek Mad Pete strak aan, en stroopte toen de mouw van zijn linkerarm tot over de elleboog op.

Even onder de buiging van de elleboog vertoonde de benedenarm een lang litteken, blijkbaar afkomstig van een diepe steekwonde.

Nauwelijks had hij dit litteken gezien, of Mad Pete slaakte een onderdrukte kreet en zei op een onderdanige toon :

— De Meester.

— Juist, Mad Pete, antwoordde Dr. Fox met een grijns. Je kent dit litteken ?

— Wie van ons zou niet weten hoe u daar aan gekomen bent ? riep de kroegbaas uit. Kan ik u van dienst zijn, Meester ?

— Ja. Je hebt natuurlijk gehoord van de dood van de Moloch ?

— Ja, Meester. Het is vreselijk voor ons, gromde Mad Pete.

— Kom, kom, voor hem een ander, zei Dr. Fox schouderophalend. Niemand is onmisbaar. Wanneer de politie denkt dat er nu plotseling

een eind gemaakt is aan het bestaan van de bende van het Kwade Oog, dan vergist zij zich behoorlijk.

Dr. Fox had een slok genomen van zijn whisky-soda, dat hij van het tafeltje had meegenomen naar het buffet en ging nu verder :

— Ik wil hier zo snel mogelijk als het kan, al is het over een paar uur, een vergadering beleggen met de luitenanten van wijlen de Moloch, natuurlijk voor zover zij nog niet gearresteerd zijn. Denk je, dat de mogelijkheid bestaat, dat zij hier vlot aanwezig zijn ?

— Ik heb een telefoon, Meester, zei Mad Pete trots.

— Zorg dan, dat zij over een paar uren hier zijn. Wij moeten over ernstige zaken beraadslagen. De Moloch mag dan dood zijn, ik zal echter zorgen, dat de inwoners van New York niet zullen bekomen van de spanning. Ik ga nu weg en ben over twee uren terug. Zult jij mij toelaten als ik terugkeer ?

— Het spijt mij, Meester, maar dat zou ik niet mogen doen, als u mij het wachtwoord niet wist te geven, antwoordde de kroegbaas. Hier in de gelagkamer kan iedereen natuurlijk binnen, maar beneden in de vergaderzaal, dat is wat anders.

— Zo mag ik het horen, zei Fox grinnikend. We spreken dus af, dat jij mij vraagt hoe laat het is, en dat ik dan zal moeten antwoorden : het uur van de wraak.

— Uitstekend, Meester, zei de kroegbaas. Op die manier is bedrog uitgesloten.

Fox knikte de man nog eens toe, dronk zijn glas leeg, smiet een geldstuk op de tapkast en slenterde weer weg.

Hij dreutelde wat langs de kade, keek naar het laden van de schepen, die daar lagen en naar het uitvaren van een paar grote mailboten en nadat er twee uur voorbij waren,

liep hij weer naar de kroeg van Mad Pete terug.

Hij stapte regelrecht naar de tapkast toe ; Pete nam hem eens goed op en vroeg op gedempte toon :

— Hoe laat is het ?

— Het uur van de wraak, antwoordde Dr. Fox even zacht.

— Alright, mompelde Mad Pete.

Fox stak de gelagkamer in haar volle breedte over en was het volgend ogenblik achter de grote stapel vaten verdwenen, waar het deurtje achter zat, dat voor iedereen in de gelagkamer volkomen verborgen was door de tonnen, die er voor stonden.

Mad Pete trok aan het touw, de klink ging omhoog en Dr. Fox kon de deur nu gemakkelijk openduwen.

Hij ging een smalle betonnen trap af, die uitkwam op een gang, die door een kleine petroleumlamp werd verlicht.

Aan het einde van deze gang was een zware, met ijzeren bouten beslagen deur en met een zeer sterk slot.

Dr. Fox probeerde de knop om te draaien, maar daar dit hem onmogelijk was, bonsde hij met de vuist op de deur en riep :

— Doe open, ik ben de Meester.

In de deur ging een heel klein luikje open, waar plotseling een felle lichtstraal naar buiten in de gang drong, die vlug het gezicht van Dr. Fox gevonden had.

En nu klonk achter de deur een stem, die beval :

— Laat uw linkerarm zien.

Onmiddellijk stroopte Dr. Fox zijn mouw op en het litteken werd zichtbaar.

— Oké ! klonk de stem aan de andere kant van de deur. U moet ons niet kwalijk nemen, Meester, wanneer wij wat voorzichtig zijn geworden. Die duivelse John Raffles heeft ons het leven zo zuur gemaakt, dat

wij op alles verdacht moeten zijn.

De deur ging open en Fox stapte een vrij ruime kelder binnen, helder verlicht door een paar elektrischen lampen, en waar op dat ogenblik vijf mannen waren.

Fox was een ogenblik bij de deur blijven staan en monsterte aandachtig de gezichten van de vijf mannen in de kelder.

Hij scheen echter gauw tevreden gesteld te zijn en ging tegenover hen zitten aan de lange zijde van een grote tafel, die in het midden van de kelder was geplaatst.

Dr. Fox had hen allen scherp opgenomen en vier van hen had hij dadelijk herkend.

Hij wendde zich nu tot de vijfde man, een klein, schraal ventje, dat er uitzag als een boekhoudertje op een klein kantoor en vroeg:

— Mag ik weten, of jij lang bij de bende bent? Ik kan mij niet herinneren, dat ik je ooit gezien heb.

— Dat is geen wonder, Meester, antwoordde het mannetje met een grijnslach. Ik ben pas één dag in New York. Mijn standplaats was New Orleans en men heeft mij hierheen overgeplaatst, als ik het zo noemen mag, omdat hier een stevige bres was geschoten in de gelederen van de luitenants van de Moloch.

— Van wie heb jij dat bevel gekregen om hier te komen? vroeg Fox scherp.

— Van wie anders dan van de Moloch? was het verbaasde antwoord.

Fox wendde zich nu tot een van de andere, Blackmaster, en vroeg:

— Ken jij deze collega?

— Hij is vroeger herhaaldelijk hier geweest om ons te helpen. « Old Plumcake » is sterk in bankzaken, moet u weten. Zijn specialiteit is het oprichten van gefingeerde maatschappijen, om daarvan aandelen aan de man te brengen.

— Als jij voor hem kunt instaan, dan is alles goed en kan ik jullie uitleggen waarom ik jullie heb gevraagd, hier bij elkaar te komen, zei Dr. Fox.

Hij scheen even tijd nodig te hebben om zijn gedachten te verzamelen en ging toen verder:

— Heeft één van jullie Jessy Kelvin meer persoonlijk gekend?

De blikken van vier der vijf personen, die tegenover Fox zaten, keken spottend en veelbetekenend naar de nog jonge man, met een knap maar afgeleefd gezicht en die blijkbaar tot de betere standen behoorde.

Toen zei Blackmaster grijnslachend:

— Dat moet u maar aan Copperfield vragen, Meester.

— Waarom juist aan hem?

— Omdat hij haar minnaar is geweest.

— Heb jij lang in die... aange-name positie verkeerd? vroeg Fox, zich tot de jonge dandy wendend.

— Acht maanden ongeveer.

— Vertel mij eens, nam zij je veel in vertrouwen?

— Ik geloof wel te mogen zeggen, dat ik veel van haar weet, antwoordde Copperfield, terwijl hij een hoge borst opzette. Ik weet beslist zeker, dat zij een kapitaal bezat, dat haar een jaarlijkse rente van ruim een millioen dollar opleverde.

— Voor de duivel, dat is niet mis! riep Fox met glinsterende ogen uit. Bij dat kapitaal is zeker onroerend goed inbegrepen.

— Ja, zij was eigenares van drie of vier huizen en ook van een groot hotel in de badplaats New Haven, op een half uur met de tram van New York.

— Prima, en hoe staat het met de erfgenamen? Kun jij mij daarover iets vertellen?

— Zij had weinig bloedverwan-

ten.

— Het is dus niet waarschijnlijk, dat zij een van die lui in haar testament bedacht heeft?

— Zij zou liever dadelijk in de Hudson zijn gesprongen, dan aan een van hen ook maar één cent te vermaken.

— Het moet een merkwaardige dame zijn geweest, die Jessy Kelvin, antwoordde Dr. Fox. Maar hoe het ook zij, of er een testament is of niet, wij zullen hier een spaak in het wiel steken. De nalatenschap van Jessy Kelvin moet aan de bende vervallen.

Op dit ogenblik werd er zachtjes en op een speciale manier op de deur geklopt.

Blackmaster sprong direkt op, nam zijn revolver, liep naar de deur en wisselde op gedempte toon een paar woorden met de man, die daar buiten stond.

Toen slaakte hij een zachte kreet van verwondering en wendde zich tot Fox met de mededeling:

— Daar buiten in de gang staat Diamond Jack, die al onderhalve dag onder water is.

— Wat wil hij?

— Hij heeft een hele belangrijke mededeling voor u.

— Heeft hij het wachtwoord ge-

geven?

— Ja.

— Laat hem dan binnen.

Blackmaster deed de deur open, zijn revolver ter hoogte van zijn maag voor zich uithoudend en er kwam een man binnen met gescheurde kleren, een diepe schram over de wang en met een stuk van een stalen ketting om een van zijn polsen.

Hij liep dadelijk naar Fox toe, maakte het herkenningsteken, zoals het gebruikelijk was tussen de leden van de bende en riep toen uit:

— Hier zijn we weer, Meester.

— Waar kom je vandaan, Jack? Heb je in de gevangenis gezeten? vroeg Fox verwonderd.

— Ik heb wel gevangen gezeten, Meester, maar het was niet in een gewone cel.

— Waar dan?

— In het huis van Jessy Kelvin.

— Wat zeg je daar? riep Fox stomverbaasd, terwijl hij half uit zijn stoel omhoog kwam, in het huis van de dode?

— Jessy Kelvin is niet dood, Meester. Het was een streek van Raffles; hij heeft haar eergisteren uit het huis weggehaald en haar daarna in veiligheid gebracht.

HOOFDSTUK III.

DREIGEND GEVAAR

Deze paar woorden hadden een vreselijke uitwerking bij de Meester.

Al het bloed week uit zijn gezicht, dat een ziekelijke, geelbleke kleur kreeg.

Zijn ogen leken uit zijn hoofd te

puilen en er lag krankzinnige woede in te lezen, zijn mond vertrok zich tot een kwaadaardige grijns, zodat zijn grote, gele tanden zichtbaar werden.

Toen mompelde hij schor:

— Alweer beduiveld. Alweer be-

drogen door die vervloekte Raffles. Zal die man mij dan altijd de baas blijven? Zal hij mijn plannen dan toch altijd dwarsbomen?

Hij bleef een ogenblik diep in gedachten zitten.

Uit alle macht wist hij zich tenslotte te beheersen en zijn stem had al weer bijna haar gewone klank, toen hij zich tot Diamond Jack wendde en bars vroeg:

— Hoe weet jij dat allemaal?

De man, die net was binnengekomen, en die deel uitmaakte van de bende van het Kwade Oog, scheen een ogenblik te aarzelen en begon toen haperend:

— In de nacht van eergisteren drong ik in het huis van Jessy Kelvin binnen... Ik was van oordeel, dat ik, nu de vrouw dood was, wel eens een kijkje kon nemen in haar juwelenkistje. Het is uiteindelijk niet verboden aan leden van de bende, als zij in de gelegenheid zijn een goede slag te slaan, dit te doen, zonder van te voren het bestuur te waarschuwen.

— Verboden is het niet, gromde Dr. Fox. Maar ik betwijfel, of je achteraf het bestuur op de hoogte zou hebben gebracht. Nu, je opzet schijnt in ieder geval niet geslaagd te zijn, en wij zullen er niet verder over spreken. Ga verder.

— Ik wist aan de achterkant van het huis binnen te dringen en haar werkkamer te bereiken, waar het bureau en ook de brandkast staat. Ik had juist een en ander doorzocht, toen ik plotseling achter mij geluid hoorde. Ik dacht het te besterven, want daar stond zij, Jessy Kelvin, die ik dood waande, in levende lijve voor mij. Zij leefde zelfs zo goed, dat zij een kleine revolver in de hand hield en als ik mij niet zo vlot hersteld had, zou het misschien slecht met mij zijn afgelopen. Ik wist echter haar pols te grijpen.

voor zij kon schieten, en zij zou wel eens voor niets weer levend hebben kunnen worden, als er niet plotseling iets anders was gebeurd.

— Werde je gestoord?

— Zo kan men het inderdaad noemen, Meester, antwoordde Diamond Jack droog. Storen is 't goed woord. Ik kreeg een oplawaai tegen de punt van mijn kaak, dat horen en zien mij verging en ik in een hoek van de kamer rolde, tenminste, daar kwam ik later weer bij kennis.

— Je hebt dus niet kunnen zien door wie je werd overvallen?

— Tenminste niet op dat tijdstip, Meester. Maar later, toen ik weer bijkwam, ontdekte ik, dat ik met touwen en een paar stalen boeien machteloos gemaakt was en tegenover mij stond een reus van een kerel, die zo 'n beetje lachend op mij neerkeek.

— Dat moet de helper van Raffles zijn geweest, die Hercules, bromde Fox, zich op de lippen bijtend. Vertel verder.

— Die man nam mij op zijn nek alsof ik een kind van drie maanden was; hij droeg mij de trap af en sloot mij op in de kelder. Hij bracht mij op geregelde tijden eten, en heel goed eten ook, dat moet ik toegeven, maar al die tijd had ik natuurlijk gewerkt aan mijn bevrijding.

— En je bent tenslotte geslaagd om te ontsnappen?

— Nog geen uur geleden. Ik heb altijd een heel klein, sterk vijltje tussen mijn haar vastgebonden, niemand, die het ooit gezien heeft. Daarmee wist ik de boeien door te vijlen en toen dat gelukt was, werd de rest kinderspel. De deur van de kelder was weliswaar stevig gesloten, maar ook die wist ik open te krijgen met behulp van mijn lopers, die men vergeten had mij af te nemen, wat trouwens niet zo gemakkelijk zou zijn gegaan, want ik had

ze in mijn schoenen verborgen. Ik wist zo in de gang te komen en verliet het huis langs dezelfde weg, waarlangs ik was binnen gekomen.

Dr. Fox had vol aandacht toegeluisterd, nu en dan over zijn voorhoofd wrijvend, en toen Diamond Jack klaar was met zijn verhaal, merkte hij op :

— Je hebt op een handige manier je gevangenis weten te verlaten, maar je had nog meer en beter kunnen doen.

— Wat dan, Meester ?

— Je had kunnen onderzoeken, of er niemand in het huis was, John Raffles bijvoorbeeld.

— Ik wist zeker, dat ik er hem niet zou vinden, Meester, want ik heb hem tegen zijn helper duidelijk horen zeggen, dat hij met Jessy Kelvin zou vertrekken en niet eerder dan over een paar dagen zou terugkeren.

Een ogenblik was het doodstil in het vertrek.

Toen zei Copperfield op enigszins spottende toon :

— Nu Jessy Kelvin dus niet dood is, Meester, kunnen wij de vergadering zeker wel opheffen ?

Fox wierp de spreker een stekende blik toe uit zijn slangenogen, en antwoordde :

— Wij zullen niet zo haastig van stapel lopen, Copperfield. De vrouw is niet dood, ook goed. Maar om twee redenen mag zij niet in leven blijven. Ten eerste heb ik mij nu eenmaal gewend aan het denkbeeld, dat al haar bezittingen moeten vervallen aan de bende en ten tweede, moet zij gestraft worden voor haar verraad.

— Ik ben het met u eens, Meester, ik begrijp alleen maar niet erg goed, hoe wij de schijn dood in een werkelijke dood moeten veranderen, nu wij niet weten, waar Jessy Kelvin ergens zit.

Fox fronste zijn wenkbrauwen en zei toen :

— Zij moet gevonden worden, Copperfield, dat is alles wat ik te zeggen heb.

Maar Copperfield was nog niet tevreden.

Hij had een verse sigaret opgestoken, blies de rook voor zich uit en antwoordde :

— Houdt mij de opmerking ten goede, Meester, ik zou er niet de hand voor in het vuur durven steken, dat Jessy Kelvin nog altijd in Amerika is.

— Niet in Amerika ? herhaalde Fox langzaam. En waar zou zij dan volgens jou zijn ?

— Wel in Europa, Spanje, Italië of Frankrijk.

— Maar Raffles is binnen twee dagen terug, antwoordde Dr. Fox ongeduldig.

— Dat is zo, maar u zult misschien weten dat hij beschikt over een bijzonder snel vliegtuig, en het is onder ons al uitgemaakt, dat hij een paar keer binnen negen uren van New York naar Londen moet zijn gevlogen. Ik weet niet of u al gelegenheid hebt gehad, om de bladen door te lezen en ik betwijfel ook of dat het geval is geweest, anders zou het natuurlijk niet aan uw aandacht ontsnapt zijn, dat men, terwijl u door onze mannen aan boord van de duikboot gered werd, een vliegtuig hebt gezien, voorzien van een buitengewoon sterk zoeklicht, dat met een enorme vaart koers zette naar de kust, en dat in radiocontact heeft gestaan met de « Sussex », het schip dat u had moeten overbrengen. Er valt niet aan te twifelen of die geheimzinnige machine was het vliegtuig van John Raffles.

Hij was steeds gewend geweest met eerbied en met schuwe vrees te worden behandeld, en die Copperfield scheen het aan te durven een

beetje de spot met hem te drijven. Hij zou die jongeman in het oog houden, hij hield niet van kerels, die in zijn aanwezigheid zoveel spraken.

Geruime tijd bleef Fox onbeweeglijk voor zich uit zitten staren.

Zijn hersens werkten snel en onophoudelijk.

Hij zocht naar een middel, zijn plan ondanks alles nog ten uitvoer te brengen.

Plotseling keek hij op en er schitterde een triomfantelijk licht in zijn ogen, toen hij zich tot Diamond Jack wendde met de vraag:

— Geloof jij, dat, behalve John Raffles en zijn helper, nog iemand anders iets af weet van de zogenaamde dood van Jessy Kelvin?

— Ja, ik, antwoordde Diamond Jack.

— Natuurlijk ezel! riep Fox woest. Dat begrijp ik. Maar behalve die drie en jij?

— Ik zou wel durven zweren, dat niemand anders het weet, antwoordde Diamond Jack, onthutst en verschrikt door die uitval.

— Wie waren daar nog meer in huis, behalve onze mannen Westman en Grocer, die er de rol van bedienden speelden en nu in handen van de politie zijn.

— Een kamenier en een dienstmeisje. De kamenier ging altijd 's avonds naar huis, en het dienstmeisje was alleen thuis, toen Jessy Kelvin zogenaamd vergif innam. Zij werd naar huis gestuurd, door die vent, die zich voordeed als dokter, en die natuurlijk een helper van John Raffles of hij zelf is geweest en waarschijnlijk zal hij de kamenier wel op de hoogte gebracht hebben. In ieder geval geloven die twee vrouwen stellig, dat hun meesteres gestorven is.

— Bestaat de mogelijkheid dat zij terugkomen om het stoffelijk over-

schot van hun meesteres nog eens te zien?

— Dat zou ik niet durven beweren, maar ik geloof het haast niet.

— Die onzekerheid, mompelde Fox voor zich heen. En toch, het moet gewaagd worden.

Hij wendde zich tot Blackmaster en Copperfield en ging verder:

— Luister. Het is wel bijna zeker, dat Raffles aan Jessy Kelvin gelegenheid zal hebben gegeven, een gedeelte van haar fortuin mee te nemen, maar de tijd was veel te kort, om alles te gelde te maken, en ik ben er zeker van, dat wij hier nog ettelijke millioenen zullen terug vinden bij haar bankier, of belegd in haar huizen. Dat alles moet ons eigendom worden en daarvoor is het natuurlijk nodig, dat men blijft geloven, dat de vrouw inderdaad dood is.

— Maar als niemand dat weet behalve wij, hoe zal het dan bekend worden? riep Jack Diamond uit.

— Het moet bekend gemaakt worden door het dienstmeisje en door de kamenier, antwoordde Fox kortaf.

— Dat hoeft niet meer, het was vandaag in heel New York bekend, zei Copperfield kalm. De kranten staan er vol van.

Voor de derde keer schoot een felle blik uit de grijsgroene ogen van Dr. Fox naar Copperfield, die zich hier echter niet veel van scheen aan te trekken en kalmpjes verder ging:

— Misschien heeft u wel verzuimd de kranten vandaag te lezen, Meester. Het is heel eenvoudig. U hebt werkelijk wel andere dingen aan het hoofd. Laat mij u daarom even vertellen, dat het dienstmeisje en de kamenier inderdaad gekletst hebben, zoals Raffles natuurlijk ook wel had verwacht en dat nog geen eetmaal later de dood van Jessy Kelvin vrij algemeen bekend was. Ik weet

zelfs, omdat ik het huis enige tijd in het oog heb gehouden, dat er bezoekers zijn geweest. Ik zelf wist toen niet beter, of zij had inderdaad zelfmoord gepleegd en vond het volstrekt niet vreemd, dat daar een dokter en een verpleegster in huis waren, die natuurlijk geen van beiden geweest waren wie zij moesten voorstellen. Jessy Kelvin was toen nog schijndood en al die mensen vertrokken weer in de stellige overtuiging, dat zij inderdaad dood was.

— Maar voor de duivel, bromde Fox woedend. De vrouw moest toch binnen de wettelijke termijn begraven worden, daarmee moest Raffles toch rekening houden.

— Hij hield er slechts in zoverre rekening mee, dat hij haar wegvoerde, ruim een dag voor die termijn verstreken was, antwoordde Copperfield kalm.

Fox zei niets, maar hij speelde zenuwachtig met de kolf van zijn revolver in zijn zak.

De brutale, sarrende manier, waarop Copperfield zijn opmerkingen ten beste gaf, deed zijn bloed koken, maar hij begreep, dat het voor zijn plannen beter was, als hij de vijf luitenanten voorlopig te vriend hield.

En daarom zei hij, na zich met geweld bedwongen te hebben, op zoetsappige toon:

— Dat ziet jij heel goed in, Copperfield. Zo moet het inderdaad zijn gegaan. Nu is het maar de vraag, wat zal er gebeuren, als men komt om het lichaam af te leggen en te kisten?

Copperfield deed of hij diep nadacht en antwoordde toen afgemeten, alsof het hem nu pas te binnen viel:

— Dan zal men het lijk niet meer vinden, Meester.

— Een hele juiste opmerking, Copperfield, zei Dr. Fox, wit van drift. Ook ik had dat al begrepen. De bedoeling van mijn vraag was echter dit: Hoe zullen de autoriteiten zich gedragen ten opzichte van deze verdwijning?

— Ik denk dat zij zullen denken, Meester, dat gedane zaken geen keer nemen en zich in het onvermijdelijke zullen schikken, antwoordde Copperfield met een vaag lachje op zijn slappe trekken.

— En zullen zij het daarbij laten, denk jij? vroeg Fox, wiens ogen dreigend begonnen te fonkelen.

— Zij zullen natuurlijk een onderzoek instellen, antwoordde Copperfield schouderophalend. Zij zullen zich erg verbazen, zij zullen geen enkel spoor vinden en tenslotte zullen zij de waarheid wel raden.

HOOFDSTUK IV.

GEDAANTEVERWISSELINGEN

Na deze woorden bleef het weer enige tijd stil.

Het hart vol vrees en onrust, hadden Blackmaster, Old Plumcake, Diamond Jack en de anderen het

woordenduel tussen de Meester en Copperfield gevolgd.

Zij kenden de aard van Copperfield, zij kenden zijn koude spot, zijn onveranderlijke kalmte, die een

normaal mens tot razernij kon brengen en zijn lust om zich vrolijk te maken over anderen. Zij wisten dat hij zich niet ontzag, zelfs de hoogstgeplaatste in de bende met de pijlen van zijn spot te treffen; bang was hij nooit, en dat hoefde hij ook niet, want hij was een voortreffelijk bokser, een volleerd schutter en een meester op de degen en op het mes.

Maar Dr. Fox was niet als de anderen.

De bendeleden kenden hem nog niet best, maar zo veel wisten zij wel van hem, dat hij niet met zich liet spotten en dat het een uiterst gevaarlijke onderneming was, hem tot mikpunt van zijn lachlust te kiezen.

Maar Copperfield scheen niet in het minst van zijn stuk gebracht door de venijnige, valse blikken, die Fox hem toewierp.

Zijn fletse ogen, half dicht geknepen, bleven onverschillig de rook van zijn sigaret volgen, en nu en dan verborg hij, schijnbaar slechts met moeite, een geeuw.

En iemand die slaap had in tegenwoordigheid van de Meester, die legde als het ware zelf zijn hoofd op de valbijl.

— Het schijnt, dat onze vriend Copperfield zich een beetje verveelt, zei Fox op een toon, die alle anderen, die hem kenden, bang zou hebben gemaakt.

— De zaak is, Meester, dat ik een beetje moe ben en inderdaad naar mijn bed verlang.

— Zou mijnheer Copperfield misschien zo goed willen zijn, nog een beetje wakker te blijven en eerst deze belangrijke zaak af handelen? ging Dr. Fox op slepende toon verder. En laten wij nu spijkers met koppen slaan. Ziehier mijn plan. Het mag voorlopig niet ontdekt worden, dat Jessy Kelvin niet werkelijk dood

is. Zo spoedig mogelijk moet dus haar plaats worden ingenomen.

— Dat zal niet zo gemakkelijk gaan, Meester, zei Old Plumcake hoofdschuddend. Waar vinden wij zo snel een vrouw, die zo sterk lijkt op Jessy Kelvin, dat zelfs haar familieleden haar daarvoor zullen houden?

— Het is niet nodig, dat wij die vrouw vinden, antwoordde Fox kortaf. Met een pop bereiken wij ons doel ook.

— Neem mij niet kwalijk, Meester, klonk weer zacht de spottende stem van Copperfield. Wanneer het niet te veel gevraagd is, zou ik graag een kleine uiteenzetting horen. Ik kan mij met de beste wil niet voorstellen, hoe wij die pop daar in huis zouden krijgen, verondersteld, dat dat wassen beeld zo precies lijkend gemaakt zou kunnen worden. Hoe wij verder de lui, die voor het kisten moeten zorgen, kunnen bijbrengen, dat zij inderdaad met het stoffelijk overschot van een vrouw te doen hebben.

— Met al die bezwaren is natuurlijk al rekening gehouden, mijnheer Copperfield, antwoordde Dr. Fox ijskoud. Wij zelf moeten zorgen voor al het benodigde personeel. Ik ken hier een begrafenisonderneming, die op onze hand is, en die ons wel behulpzaam zal willen zijn.

— En wanneer de bloedverwanten zelf al voor de begrafenis gezorgd hebben?

— Dan moeten wij de anderen stomweg vóór zijn, antwoordde Fox kortaf. Het spreekt vanzelf, dat er haast gemaakt moet worden. Vanavond nog moet er een wassen beeld gemaakt worden, dat sprekend lijkt op Jessy Kelvin. Ik weet wel, dat het niet zo gemakkelijk is, maar het moet gebeuren, zeg ik. Ik beveel het. Ik wil het.

— Dan kan er natuurlijk over de

zaak verder niet gepraat worden, antwoordde Copperfield op een toon, die de anderen weer met een schrikachtige blik naar de Meester deden kijken.

— Dat dacht ik ook, ging Dr. Fox verder. Mochten er in het huis bloedverwanten overnachten, wat niet uitgesloten is, dan moet de pop stil en zonder enig lawaai te maken naar de sterfkamer worden gebracht.

— Prachtig! riep Copperfield, voor zijn doen opgewonden uit. Dat zal de bloedverwanten plezier doen, die bij het horen van haar dood spoorlags naar het sterfhuus trokken, en toen de overledene niet thuis troffen.

Bij het horen van deze spot grepen alle aanwezigen met een instinctief gebaar, tegelijkertijd naar hun revolver, want zij verwachtten niet anders, of het zou nu tot een uitbarsting komen.

Copperfield scheen bepaald een einde aan zijn leven te willen maken, dat was duidelijk.

Fox was halverwege van zijn stoel opgestaan, en een ogenblik scheen het ook inderdaad, of hij zou zijn revolver grijpen en de brutale Copperfield neerschieten.

Trillend over zijn hele lichaam ging hij langzaam weer zitten en zei hees:

— Je schijnt mij nog niet goed te kennen, Copperfield. Laat ik je dan een ding zeggen, en dat is, dat men zich dergelijke grappen met mij nooit ongestraft veroorlooft. Ik ben de Meester van het Genootschap van de Gouden Sleutel. Ik kan beschikken over leven en dood van tienduizend mensen, die mij blindelings gehoorzaamheid verschuldig zijn, en al ben jij een Amerikaan en ik een Engelsman, ik accepteer niet, dat je in eerbied jegens mij te kort schiet.

— Maar daaraan heb ik geen ogenblik gedacht, Meester, riep Cop-

perfield uit, terwijl hij de rechterhand op het hart legde. Ik wist niet dat u zo gevoelig was, anders zou ik mijn woorden beslist anders hebben gekozen.

— Genoeg, viel Dr. Fox hem driftig in de rede. Ik heb net iets stoms gezegd, ik kom er voor uit. Wanneer daar inderdaad familieleden zijn, nadat Jessy Kelvin door Raffles was ontvoerd, dan spreekt het vanzelf, dat alles al aan het licht is gekomen, en dan kunnen wij ons ook verder wel alle moeite besparen. En daarom beveel ik dat er nu direkt een paar mannen naar het huis gaan, en zich van de toestand op de hoogte stellen. Mocht Raffles daar nog of weer aanwezig zijn, of zijn beide helpers, dan moet ik onmiddellijk telefonisch gewaarschuwd worden.

— Inderdaad, het zou een prachtige gelegenheid zijn de schurk te overvallen, riep Copperfield uit, tenminste wanneer men daarginds de ontsnapping van Diamond Jack niet voortijdig heeft ontdekt, want dan zal men wel inzien, dat hij ons direkt van alles op de hoogte is gaan stellen.

— Ditmaal moet ik je volkomen gelijk geven, Copperfield, riep Dr. Fox uit, terwijl hij opstond. Dan moet er ook direkt gehandeld worden. Wij hebben geen sekonde meer te verliezen. Natuurlijk gaat de overmeestering van Raffles voor alles, zelfs voor de roof van de nalatenschap van Jessy Kelvin. Tien erfennissen als de hare zouden nog niet opwegen tegen de dood van onze grootste vijand. Mocht hij echter al het hazenpad hebben gekozen, gevolgd door zijn metgezellen, dan kunnen wij misschien toch nog het andere plan ten uitvoer brengen. In ieder geval zullen wij haar huis totaal leegplunderen en wij zullen ons **ulterste best** doen, haar dood zo **aan-**nemelijk te maken voor iedereen,

dat wij ook de rest van haar kapitaal in handen krijgen.

Hij wendde zich nu weer tot Diamond Jack, die de tijd gebruikt had, om de rest van zijn boeien stuk te vijlen, en zei:

— Je bent daar al eens geweest, jij gaat met ons daar heen.

— U gaat mee, Meester? riep Copperfield uit.

— Wat dacht je, dat ik het mij zou laten ontgaan, Raffles persoonlijk te vangen? zei Fox met een lelijke grijnslach. Man, ik zou er drie jaren van mijn leven voor over hebben, als ik hem eigenhandig de strop om de hals kon schuiven, dat zou een enorm genot zijn.

Hij keek op zijn horloge en ging verder:

— Het is nu twaalf uur, wij zullen ons moeten haasten, want ik heb de ervaring, dat men de eerste uren, nadat men naar bed is gegaan, vaster slaapt dan de rest van de nacht. Ga de mannen waarschuwen, Diamond Jack. Dan gaan wij direkt op stap.

Diamond Jack verliet haastig de kelder, en keerde even later met zeven mannen terug, alle kerels met een gemene boeventronie, en die blijkbaar voor geen enkele misdaad zouden terugdeinzen.

In enkele woorden werden zij op de hoogte gebracht, en dadelijk begonnen hun ogen te fonkelen, terwijl zij op hun zakken klopten, waar hun dolkmes of revolver in opgeborgen was.

Fox begreep, dat hij op deze mannen zou kunnen bouwen, en een schor lachje deed zijn lippen vaneen spijten.

— Als hij in dat huis is, bromde hij in zichzelf, dan heb ik hem deze keer. Hij zal mij niet meer ontkomen, met mijn eigen handen zal ik hem laten sterven.

In een oogwenk waren alle voor-

bereidingen getroffen, en groepswijze bij twee en drie tegelijk, verlieten de mannen de kelder en daarna het café, om zich aan de achterkant van het huis in de 43ste Street, waar Jessie Kelvin gewoond had, weer te verzamelen.

Het was een donkere nacht, en alles scheen mee te werken.

Dr. Fox was, in gezelschap van Copperfield en Diamond Jack, naar het huis gegaan en vonden daar al verborgen in de schaduw van de hoge bomen, een viertal andere mannen, die vooruit waren gegaan.

Zij moesten nog een kwartier wachten, maar toen was de hele troep bij elkaar, veertien goed gewapende mannen, tot alles in staat.

— Laat Diamond Jack vooruit gaan, hij weet de weg, fluisterde Copperfield, die zijn revolver al gegrepen had.

— Dat is goed, klonk het zacht van de lippen van Fox.

— Wij zijn hier vlak bij het raam, waardoor ik ben uitgebroken, fluisterde de bandiet zachtjes. Kijk maar, het staat nog op een kier open, net zoals ik het heb achtergelaten.

— Dat zou dan een bewijs zijn, dat zij nog niets gemerkt hebben, zei Fox triomfantelijk. Snel naar binnen en laat het raam maar open, men kan van de overkant van het grote park toch niets zien. Laat een van de mannen bij het hek gaan staan, om het sein te geven, als er onraad mocht zijn.

Reeds was Diamond Jack op de schouders van een van zijn makkers geklommen en had voorzichtig het raam verder geopend.

Het volgende ogenblik sprong hij geruisloos naar binnen.

Copperfield volgde hem, daarna Dr. Fox, vervolgens Blackmaster, toen Old Plumcake, die niet al te best te been was en die door twee van zijn makkers moest worden op-

getrokken.

Tenslotte stonden de dertien bandieten in de kamer, terwijl de veertiende buiten op wacht stond.

Zij stonden in een heel groot vertrek, wat zelfs te zien was bij het flauwe licht, dat door het ene half geopende raam van de straat naar binnen drong.

— Waar zullen wij het eerst heen gaan? vroeg Dr. Fox zachtjes, terwijl hij zich tot Copperfield wendde.

— Waar u nu het eerst heen gaat, Dr. Fox, vraagt u? Ik denk regelrecht weer naar de gevangenis, liet een heldere stem zich horen.

Op hetzelfde ogenblik kreeg de Meester een rake klap tegen het hoofd, die hem duizelend achterover deed storten en plotseling baadde het vertrek in licht.

— Verraad! brulde Diamond Jack, terwijl hij probeerde het raam weer te bereiken.

Maar daar stond Copperfield al op post, in iedere hand een revolver en met ogen, die merkwaardiger lang niet zo flets meer stonden als zoëven.

Diamond Jack hief zijn wapen op om te vuren, maar Copperfield was hem voor, het schot kraakte, een kogel doorboorde de rechterarm van de bandiet, die een kreet van pijn slaakte.

Voor de bandieten goed en wel wisten wat er aan de hand was, waren zij door een grote afdeling politieagenten omsingeld.

Enkelen van hen probeerden nog tegenstand te bieden, maar zij werden spoedig overweldigd en een paar slagen met de zware gummistok bracht hen al gauw tot rede.

De deur, zowel als de ramen waren versperd en werden bewaakt door de zogenaamde Copperfield en door twee andere mannen in burgerkleden, waarvan er een bijzonder groot en krachtig gebouwd was.

Er waren nog geen volle tien mi-

nuten verlopen, of alle bandieten waren stevig geboeid, met inbegrip van Dr. Fox.

Copperfield stapte op hem toe en zei:

— Ik ben bang dat het wel wat te laat zal zijn voor u, om mijn raadgeving op te volgen, maar laat dit u nu een les zijn, om voortaan wat meer wantrouwen in acht te nemen jegens personen, die u niet kent.

Fox keek de andere met een sombere blik vol gloeiende haat aan, maar hij zei niets.

Raffles, want men zal wel begrepen hebben, dat hij de rol van Copperfield gespeeld had, vervolgde:

— Ook zou het aanbeveling verdienen iets meer achterdocht te koesteren jegens personen, die aan de handen van John Raffles weten te ontsnappen. Eigenlijk was ik bang, dat u wel zou begrijpen, dat wij Diamond Jack met opzet hebben laten ontkomen, wel wetend, dat hij direkt naar u toe zou gaan. Dacht u werkelijk, dat ik niet wist, dat onze man werktuigen bij zich verborgen had? Ik heb hem echter kalm zijn gang laten gaan en daarop mijn maatregelen genomen. Van onze wederzijdse vriendin, Jessy Kelvin, had ik talrijke bijzonderheden betreffende haar minnaar Copperfield gehoord. Ik ben zo vrij geweest deze heer van zijn bed te lichten en in dit huis op te sluiten, tegelijk met Diamond Jack, ofschoon zij van elkaars aanwezigheid natuurlijk niets wisten. Ik heb zijn uiterlijk nagebootst, ik ben naar zijn woning gegaan, daarna hebben wij onze Jack kalmpjes laten uitbreken en tenslotte heb ik de telefonische boodschap opgevangen om met u te komen vergaderen en ik heb mij gehaast, aan die uitnodiging gevolg te geven. Ik geloof, dat ik u deze kleine uiteenzetting wel verplicht was, nietwaar?

Fox knarsetandde van woede, maar ook nu bewaarde hij het stilzwijgen.

Hierop wendde Raffles zich tot de inspekteur, die de veertig politieagenten had aangevoerd, die hier aanwezig waren en zei zachtjes:

— Ik geloof, dat de vangst u wel zal zijn meegevallen, inspekteur. Ik zou u in overweging willen geven, om Fox afzonderlijk over te brengen en hem goed te bewaken. Hij is een hoogst gevaarlijk man, maar ik wil niet ontkennen, dat hij ook heel han-

dig en ondernemend is; uw mannen zullen de handen vol aan hem hebben.

— Ik verzeker u, dat hij deze keer niet weer zal ontkomen, antwoordde de inspekteur. Ik zal uw raad opvolgen en hem in een afzonderlijke auto laten overbrengen, vergezeld door drie politieagenten.

— Kies vooral de dapperste en sterkste mannen uit, meer zeg ik u niet, antwoordde Raffles waarschuwend.

HOOFDSTUK V.

ALWEER ONTKOMEN

Bij kleine groepjes werden de gevangenen schurken weggevoerd.

Het was een voortreffelijke vangst geweest en de inspekteur wreef zich in de handen, toen hij alleen in het vertrek was achtergebleven met Raffles, Charles Brand, de onvermoeibare metgezel van Raffles en de trouwe chauffeur Henderson, een man van reusachtige lichaamsbouw en zo sterk als een buffel.

Hij kwam nu naar Raffles toe en zei:

— Mijnheer Bliss, wij zijn u grote dank verschuldigd. U hebt ons niet alleen bevrijd van de Moloch, die de bende leidde, u hebt er ook niet weinig toe bijgedragen, dat wij langzamerhand alle aanvoerders en een groot aantal leden van de bende in handen kregen. Kortom, u hebt een opruiming onder de bende van het Kwade Oog aangericht, die haar voortbestaan wel voorgoed onmogelijk

lijk zal maken.

— Het had weinig om het lijf, inspekteur, een gelukkige samenloop van omstandigheden, weerde Raffles deze loftuigingen af.

— U mag het zelf niet kleineren, mijnheer, riep de inspekteur uit. Wij verwachten u beslist op het hoofdbureau van politie, ik ben zeker, dat de hoofdcommissaris u persoonlijk zal willen gelukwensen.

— Ik weet niet of mijn tijd het mij toestaat, daaraan gevolg te geven, zei Raffles met een flauw glimlachje. Doe intussen de hoofdcommissaris de groeten, ik heb nu andere dingen te doen.

Hij maakte een hoffelijke buiging voor de inspekteur, gaf zijn vrienden een wenk, en met zijn drieën liepen zij de kamer uit.

Maar op de drempel keerde Raffles zich nog eens om en riep:

— Dat is waar ook, dat had ik

bijna vergeten. De echte Copperfield zit in een kamer op de bovenste verdieping. Hier is de sleutel. U kunt hem daar vinden. En ik verzeker u, dat hij niet de minste van de bendeleden was.

En met deze woorden vertrok Raffles en ging met Brand en Henderson naar de werkkamer van Jessy Kelvin, om daar zijn vermomming af te leggen, die nu verder overbodig was.

Vervolgens gingen de drie mannen slapen, in de overtuiging, dat zij net een voortreffelijk werk hadden gedaan.

Intussen was Dr. Fox scherp bewaakt door drie stevige agenten, in een inmiddels bestelde politieauto gestapt.

Zijn polsen waren geboeid en zijn voeten waren met een dik touw gekluisterd, dat hem slechts toestond, met hele kleine stappen te lopen.

Mocht hij proberen te ontvluichten, dan zou hij zeker met deze gekluisterde benen niet ver komen.

Maar de agenten hadden opdracht gekregen goed op hem te letten, want zij wisten, met wie zij te doen hadden.

Zij hadden al veel horen vertellen over de scherpzinnigheid van de Meester en zij waren vastbesloten zich niet te laten bedotten.

Fox moest op het voorbankje gaan zitten en achteruit rijden.

Een van de agenten ging naast hem zitten en greep de ketting, die aan de boeien bevestigd was, terwijl de beide anderen zich tegenover hem zetten.

Daarna kreeg de chauffeur opdracht naar het huis van bewaring te rijden en dadelijk kwam de auto in beweging.

Men was nauwelijks onderweg, of een rauwe hoest scheurde uit het lichaam van Dr. Fox.

Hij wierp een blik naar een van

de raampjes, dat half was neergelaten en vroeg nors:

— Zou u tenminste niet zo goed willen zijn, dat raampje te sluiten? Ik lijd aan een hevige bronchitis en ik geloof niet, dat u opdracht hebt mij op deze manier af te maken.

De agenten schenen elkaar even met een blik te raadplegen, waarna een van hen het raampje omhoog draaide.

Maar Dr. Fox bleef doorhoesten en van benauwdheid werd zijn geel gezicht vuurrood.

— Mijn zakdoek, kreunde hij steunend. Geef mij even mijn zakdoek in de handen, ik voel dat mijn mond vol bloed is.

Een van de agenten, die tegenover Fox zat, stak de hand in de buitenzak van de overjas van Fox, haalde er de zakdoek uit, rook er voorzichtig en snel even aan, om zich te overtuigen, dat hij niet met chloroform of iets dergelijks gedrenkt was en gaf hem toen, gerustgesteld, in de gebonden handen van de gevangene.

Wanneer Fox de ogen niet neergeslagen had gehouden, zou de agent zeker een triomfantelijke blik hebben moeten zien, die er een ondeelbaar ogenblik in flitste.

Fox haalde zijn longen vol lucht.

In één van de punten van de zakdoek was een heel klein glazen bolletje genaaid, niet groter dan een erwt en gemaakt van uiterst dun glas.

Fox kneep dit bolletje stuk en op hetzelfde ogenblik klonk een zwakke knal en een hoeveelheid sterk bedwelmend, hoogst gevaarlijk gas vulde in minder dan een sekonde de nauwe ruimte van de auto.

Een van de agenten wilde nog een beweging maken naar het raampje, om het stuk te slaan, maar halverwege de afstand viel zijn vuist krachteloos neer en slap zakte zijn lichaam

in een hoek neer.

Wat de beide andere agenten betreft, zij waren al op hetzelfde ogenblik, dat de zwakke klap van het springende glazen bolletje zich liet horen, bewusteloos achterover gevallen.

Fox had krachtig de lucht uitgeademd die zijn longen bevatten, en zodra hij zich overtuigd had dat het giftgas zijn werking had gedaan, liet hij snel een van de raampjes zakken en boog het hoofd naar buiten om met volle teugen de frisse nachtlucht in te ademen.

Hij moest enige tijd wachten, voor hij zich hersteld had van de hevige duizeling, die hem desondanks had overvallen en begon toen aan zijn bevrijding te werken.

Hij bukte zich en het duurde niet lang of hij had het touw weten los te maken, waarmee zijn voeten waren gebonden.

Daarop deed hij voorzichtig het portier open, ging op de treeplank staan en sprong van de auto, juist even voor een zijstraat, waarin hij snel als een haas verdween.

Wel had de chauffeur gezien, dat een man uit de wagen sprong, maar het duurde enige tijd, voor hij zijn auto tot staan had gebracht en toen beging hij nog de stommitieit, eerst van zijn plaats te komen en een blik in de auto te werpen.

Toen hij haastig het portier weer gesloten had en opnieuw achter het stuur was gaan zitten om de auto te laten keren en de zijstraat in te rijden, was er van de vluchteling al niets meer te bespeuren.

De chauffeur begreep wel, dat het onbegonnen werk zou zijn in deze buurt, vol nauwe straten en stegen, naar de man te zoeken, en zo moest hij er wel toe besluiten naar het hoofdbureau van politie te rijden, waar men niets anders kon doen, dan de drie bewusteloze agenten di-

rekt onder behandeling te stellen van een in allerijl geroepen arts, die ernstig het hoofd schudde en zijn twijfel te kennen gaf of de drie ongelukkige agenten er het levend van af zouden brengen.

Fox was intussen, zo snel zijn benen hem wilden dragen en nog altijd met geboeide polsen, verder gerend, totdat hij de rivierkade had bereikt, die hij begon te volgen.

Hij liep nu echter niet hard meer, daar hij wel begreep, dat dit hem zou verraden, vooral wegens de ongewone houding van zijn armen en telkens wanneer hij de stappen van een patrouillerende agent hoorde, verborg hij zich of sloeg even een zijstraat in.

Na verloop van bijna een uur had hij de kroeg van Mad Pete bereikt.

Hij klopte op een speciale manier op de deur en een ogenblik later ging er op de eerste verdieping een raam open en een hoofd met verwarde haren keek voorzichtig naar buiten.

Het was Mad Pete in eigen persoon.

Hij scheen de man, die voor de deur stond, niet direkt te herkennen, maar toen deze omhoog keek en tegelijkertijd zijn geboeide handen liet zien, toen verdween dadelijk het hoofd van de kroegbaas weer; er klonken gedempte, haastige voetstappen en het volgend ogenblik ging de deur open en Fox glipte naar binnen.

Met een bleek en verschrikt gezicht bracht Mad Pete de onverwachte bezoeker naar zijn woonvertrek, een klein kamertje achter de gelagkamer gelegen en vroeg:

— Wat is er gebeurd, Meester? Hoe komt u geboeid?

— Dat zul jij morgen wel in de ochtendbladen lezen, antwoordde Fox ruw. Jij zult wel begrijpen, dat ik niet veel zin heb om nu een om-

standig verhaal van het gebeurde te geven. Begin maar met mijn boeien los te vijlen.

Mad Pete scharrelde even in een kast en kwam snel terug met een vijl waarmee hij de boeien van Fox binnen enkele minuten wist door te vijlen.

Fox smiet de stalen dingen met een gebaar vol woede in een hoek, strekte zijn armen en gromde:

— Het was een geluk, dat ik mijn kleine voorraad stikgas bij mij had. Maar Raffles zal voor dit alles boeten. Die sluwe duivel. Hoe weet hij comédie te spelen.

Hij wendde zich met een gezicht, waarop woeste haat te lezen was, tot Mad Pete en ging verder:

— Wie denk je, dat de man was, die zich voor Copperfield uitgaf?

— Wat zegt u, Meester? Was hij het dan zelf niet? hakkelde de kroeghouder geschrokken.

— Het was John Raffles, riep Fox met een woedende vuistslag op de tafel.

— Dan moet het een duivelskind zijn, antwoordde Mad Pete, met een uitdrukking van bijna bijgelovige vrees op zijn gemene tronie.

— Dat begin ik ook te geloven, zei Fox grimmig. En nu voorlopig genoeg gepraat over deze zaak. Je moet mij voor vannacht een onderkomen verlenen, of nee, dat is te gevaarlijk, de politie kon hier wel eens een onderzoek komen doen. Geef mij alleen kleren, om mij opnieuw te vermommen, dan zal ik een van de vrienden gaan opzoeken. Als Raffles denkt, dat hij het spel al gewonnen heeft, dan vergist hij zich deerlijk. Ik geef de strijd niet op en het plan, dat ik had beraamd, zal ten uitvoer worden gebracht, ondanks alles. Liever zou ik de Moloch in de dood volgen, dan te erkennen, dat Raffles mij verslagen had.

In een paar woorden vertelde Fox

nu aan Mad Pete, wat er die nacht in het huis van Jessy Kelvin gebeurd was.

Intussen trok hij andere kleren aan en hij zag er nu uit als een tremmer van een groot schip of een kolensjouwer.

Hij maakte zijn gezicht zwart met wat steenkoolgruis en nu moest het er op gewaagd worden.

Toen hij klaar was, at hij snel wat van het brood met kaas, dat de kroegbaas voor hem had klaar gezet en verliet daarop, na Mad Pete met een hoofdknik te hebben bedankt, de kroeg.

Het bleek, dat hij daar goed aan had gedaan, want geen kwartier later drong de politie de kroeg binnen, lichtte Mad Pete van zijn bed en doorzocht het huis van de kelder tot de zolder, zonder echter iets anders te vinden dan de matrozenkleren, die Fox had achtergelaten.

Wat Mad Pete betrof, hij was een waardig lid van de bende, men kon geen woord uit hem krijgen van het ogenblik af, dat men hem de boeien had aangedaan.

Fox echter bracht die nacht door in het huis van een lid van de bende, die de politie nog niet kende en hier zou hij ook voorlopig blijven, daar hij wel wist in die woning veilig te zijn, tenzij men hem mocht herkennen.

Hij begon nu met taale vastberadenheid opnieuw te werken aan het plan, dat John Raffles op zo'n onverwachte manier en met zo'n noodlottig resultaat voor het Kwade Oog had tegengewerkt.

Maar de dag, volgend op zijn ontvluchting, begreep Dr. Fox wel, dat hij zijn oorspronkelijk voornemen onmogelijk ten uitvoer zou kunnen brengen.

Want de politie had het hele huis van Jessy Kelvin doorzocht en van de dode was niets te vinden geweest.

Natuurlijk was de familie hier direkt van op de hoogte gesteld.

Men ging op zoek naar het dienstmeisje en de kamenier en beiden moesten hun verklaringen voor de politie afleggen.

De zaak werd er toen niet duidelijker op, althans niet voor de politie, noch voor de bloedverwanten, want het dienstmeisje hield stijf vol en verklaarde zelfs onder ede, dat zij getuige was geweest, hoe haar meesteres het vergif innam en daarna onder hevige pijnen bezweek.

Zij had haar dood op het bed zien liggen, zij had zelf een dokter van de straat gehaald, zij had ook met eigen ogen de verpleegster gezien, kortom, als men haar niet voor gek verklaarde en in een zenuwinrichting opsloot, dan zou zij tot het laatste ogenblik blijven volhouden, dat haar meesteres overleden was.

De verwarring werd nog groter gemaakt, doordat twee bloedverwanten van de jonge weduwe, die tot nog toe totaal geen notitie van haar hadden genomen wegens haar vreemde manier van doen, ogenblikkelijk waren komen opdagen, nadat het bericht van overlijden bekend was geworden en op hun beurt een dure eed zwoeren, dat zij Jessy Kelvin dood hadden zien liggen in de sterfkamer, en dat zij een paar woorden gewisseld hadden met de dokter en met de verpleegster.

Wat de politie betreft, zij was er van op de hoogte, dat de verpleegster niemand anders was geweest dan John Raffles in eigen persoon en dat ook de dokter voortreffelijk

was gespeeld door een helper van de Grote Onbekende.

Maar niemand van de familieleden nam met deze verklaring genoegen, hetgeen begrijpelijk is, omdat zij het nodige voordeel verwachtten van de dood van hun bloedverwante.

Intussen moesten zij zich wel schikken in de omstandigheid, dat van de vrouw, dood of levend, in heel New York geen spoor te bekennen viel.

De pogingen van Dr. Fox om zich van de nalatenschap meester te maken, werden er niet gemakkelijker op, toen er in de ochtend van de tweede dag, in alle New Yorkse grote kranten een advertentie geplaatst stond met de volgende inhoud:

Ondergetekende verklaart, zich in goede welstand te bevinden en adviseert alle belanghebbenden in deze stand van zaken te berusten en alle pogingen om haar geld in bezit te krijgen, te staken, als volkomen nutteloos.

Jessy KELVIN.

Ieder ander dan Dr. Fox zou natuurlijk direkt hebben ingezien, dat het volkomen overbodig was en absoluut geen resultaat kon hebben, op de ingeslagen weg door te gaan.

Maar Fox had zich nu eenmaal in het hoofd gezet, zich van het nog aanwezige fortuin van de vrouw meester te maken, om op deze manier althans voorlopig wraak te nemen over haar verraad en ondanks alles wilde hij die plannen verwezenlijken, ondanks het feit, dat de jonge vrouw blijkbaar nog leefde, en vooral ondanks John Raffles.

HOOFDSTUK VI

NIEUWE PLANNEN

De woning van de man, bij wie Dr. Fox tijdelijk een schuilplaats had gevonden en die Bill Dairy heette, stond dicht bij de haven, niet ver van de Brooklyn Bridge, dezelfde brug, waarvan de Moloch zich naar beneden had gestort, om te pletter te vallen op het dek van een sleepboot, die juist onder de brug kwam doorvaren.

Hij moest uiterst voorzichtig optreden, want de politie had dadelijk alle mogelijke maatregelen genomen om te voorkomen, dat hij de stad zou verlaten en met grote ijver was zij opnieuw begonnen haar netten uit te zetten, om de ontsnapte bandiet weer in handen te krijgen.

Maar in deze reusachtige stad met haar vier millioen inwoners, zou het zeker niet gemakkelijk zijn hem te vinden.

Er waren ongeveer zes dagen verlopen, nadat Dr. Fox op zo'n brutale manier had weten te ontsnappen uit de taxi, en de Meester zat in de donkere achterkamer van de woning van Bill Dairy.

Het was ongeveer drie uur in de middag.

Fox hield zich bezig met het lezen van een stapeltje ochtendbladen, die naast hem op een stoel lagen.

Hij droeg nog steeds de vermoming van tremmer en op zijn smoezelig gezicht met zwarte vegen, was weinig te herkennen van de oude Fox, en zeker niet voor de niet ingewijden.

Toen werd er zachtjes en op een speciale manier op de deur geklopt.

Fox keek even om en zei zacht:

— Het wachtwoord?

— Oog om oog, tand om tand.

— Oké!

Fox stond op, liep naar de deur toe, draaide de sleutel in het slot om en liet een man van ongeveer vijftigjarige leeftijd binnen, met een verlopen uiterlijk.

Hij bleef onderdanig voor de Meester staan en wachtte tot dat deze hem zou aanspreken.

— Wel Blackpool, heb je eindelijk iets ontdekt wat mijn gading is?

Blackpool knikte bevestigend en kuste met een grijnslachje de beide toppen van de twee voorste vingers van zijn rechterhand.

— Het heeft anders lang genoeg geduurd, antwoordde Fox schouderophalend. Ik kan mij niet voorstellen, dat er in New York geen vrouwen te vinden zijn, die voldoende op... haar lijken, om het stukje te wagen.

— Die vrouwen zijn er wel, Meester, maar meestal zijn zij niet geschikt of niet bereid om de rol te spelen.

— Ook niet tegen de beloning, die ik had gesteld, tweeduizend dollar vooruit, en nog eens drieduizend dollar als de zaak zou slagen.

Blackpool haalde onmerkbaar de schouders op, en ging toen verder:

— Er mankeerde steeds iets aan, Meester. Als zij net even groot was als Jessy Kelvin, dan was zij te dik, als zij even groot en van hetzelfde figuur was, dan deugden haar ogen niet, waren haar ogen net zoals die

van Jessy, dan had zij een heel andere loop of te grote tanden, of een andere haarkleur.

— Nu goed, maar dan heb je toch nu eindelijk iemand gevonden, die voor ons doel bruikbaar is, viel Fox hem ongeduldig in de rede. Wie is zij?

— Zij heet Louise Craig en is serveerster in een groot restaurant.

— Hoe kwam je aan haar?

— Wel zij is lid van de bende.

— Had u haar maar dadelijk meegebracht.

— Daar heb ik aan gedacht, Meester, zij wacht in de kamer hiernaast.

— Goed zo, laat haar dan dadelijk binnen.

Blackpool ging weg, en even later kwam hij binnen met een nog jonge vrouw, die kon bogen op een mooi, donkergetint gezicht, een slank en lenig figuur, kleine handen en voeten.

Zij stond zwiggend voor Fox, die haar aandachtig opnam en eindelijk uitriep:

— Prachtig! Zij lijkt werkelijk merkwaardig veel op Jessy Kelvin. Alleen... maar wat drommel, nu zie ik het pas, zij heeft goudblond haar.

— Geverfd, Meester, zei Blackpool lakoniek. Van nature is zij rosig, en wij kunnen haar heel goed gitzwart verven.

— Ik zou nu eindelijk wel eens willen weten waarom het eigenlijk gaat, klonk de stem van Louise Craig. Waarvoor heeft men mij eigenlijk hier laten komen?

— Meisje, een beetje meer eerbied, liet Blackpool zich waarschuwend horen. Bedenk, dat je tegenover de Meester staat.

— Dat wist ik niet, riep zij verschrikt uit, terwijl zij vol ontzag naar de man keek, die tegenover haar stond.

— Heb je zin om vijfduizend dollar te verdienen? vroeg Fox.

— Dat spreekt vanzelf, Meester, antwoordde de jonge vrouw met schitterende ogen.

— Geloof je, dat je goed toneel zou kunnen spelen?

— Dat zou ik menen. Ik ben geruime tijd aan het toneel geweest.

— Heb je wel eens van Jessy Kelvin gehoord?

— Ik ben vroeger persoonlijk met haar bevriend geweest, totdat zij Copperfield van mij afnam.

— Je hebt dus geen reden om bijzonder veel vriendschap voor haar te voelen?

— Ik haat haar, antwoordde Louise met fonkelende ogen.

— Het kan bijna niet mooier, riep Fox opgewonden uit. Wij treffen het inderdaad bijzonder. Ga eens zitten, Louise Craig, en luister goed naar wat ik je te zeggen heb.

De jonge vrouw ging zitten, en Fox ging verder:

— Men heeft Jessy Kelvin gedurende een paar dagen voor dood gehouden, maar het blijkt, dat zij nog leeft, buiten deze stad. Zij is gevlucht, maar zij heeft hier nog een heel groot fortuin achtergelaten, dat zich bevindt in handen van een bankier, die ook haar drie huizen en een groot hotel in New Haven beheert. Om niet veel woorden aan de zaak vuil te maken, ik wil mij van dat fortuin meester maken. Jessy Kelvin heeft dat dubbel en dwars aan ons verdiend, door onze zaak te verraden.

— Prachtig! riep Louise uit, terwijl zij haar kleine wolventandjes liet zien.

— Ik bedank je voor dat bewijs van instemming, meisje, antwoordde Fox droogjes. Om in het bezit van dat geld en die huizen te kunnen komen, is het nodig, dat iemand zich bij de bankier Davin Huntsman meldt, die je moet aanzien voor Jessy Kelvin. Het heet dat zij is terug-

gekeerd, maar zich hier niet veilig voelt en daarom al haar bezittingen te gelde maakt, om, bijvoorbeeld, naar India te vertrekken.

— Goed en wel, Meester, maar hij zal mij toch niet op mijn eerlijk gezicht alleen geloven, riep de jonge vrouw uit. Ik zal hem toch papieren moeten laten zien?

— Dat is duidelijk. Maak je echter daarover niet ongerust, je zult van alles voorzien worden.

Op dit ogenblik werd er opnieuw op de kamerdeur geklopt en nadat de nieuwe bezoeker het wachtwoord had gegeven, werd de deur door Blackpool geopend, die een nog heel jongeman, uiterst modieus gekleed en met een bleek, smal gezicht liet binnen komen.

Fox groette de jongeman met een korte hoofdknik en zei toen, zich tot Louise wendend:

— Dat is James Brent, een van de bedienden van de bankier Huntsman. Hij is een van ons en hij zal ons de nodige papieren leveren, en ons overal over inlichten, wat jij absoluut nodig denkt te hebben.

Hij bracht de vrouw zo dicht mogelijk bij het raam, en keerde zich toen tot Brent met de vraag:

— Wat zegt u er van, Brent, u hebt Jessy Kelvin herhaaldelijk gezien, als zij zaken met uw baas kwam doen. Zou de jonge dame haar kunnen vervangen, wanneer wij haar prachtige dos zwart verven?

De man nam de vrouw even aandachtig op, knikte goedkeurend en riep uit:

— Zij lijkt inderdaad merkwaardig veel op Jessy. Wanneer haar wenkbrauwen nog iets zwarter worden gemaakt en een ietsje verder konden worden doorgetrokken, dan weet ik zeker, dat die ezel van een Huntsman, die toch niet al te goed uit zijn ogen kijkt, haar beslist voor zijn cliënte zal houden.

— Prima! riep Fox uit. Dan zullen wij direkt aan het werk gaan, want de zaak moet gauw haar beslag krijgen.

Opnieuw wendde hij zich tot Louise en vervolgde:

— Jij moet uw haar, natuurlijk in het geheim, zwart verven en ook je gezicht veranderen, zoals onze vriend Brent het u zal aangeven. Jij krijgt nog vanavond de nodige papieren, een chequeboekje, een copie van de rekening-courant, kortom alles, wat je misschien zult moeten voorleggen, wanneer je in het kantoor van Huntsman staat. Brent komt bij je en zal je nauwkeurig over alles inlichten, wat u met mogelijkheid gevraagd zou kunnen worden. Hij zal u zeggen welke prijs je voor je huizen kunt vragen, hij zal u inlichten over de manier, waarop de overdracht van het kapitaal zal plaats hebben, in het kort, hij zal u een voortreffelijk leermeester zijn.

— Maar waar moet ik wonen? vroeg Louise.

Fox dacht een ogenblik na en ging toen verder:

— Het zou het beste zijn, wanneer je je hier al op je taak voorbereidt; er is nog wel een kamer vrij, en daar zal Brent je van alles vertellen. Blackpool zal wel voor een voortreffelijk kleurmiddel zorgen en morgenochtend wordt de zaak op touw gezet. Het spreekt vanzelf, dat jij bij Huntsman op spoed moet aandringen, want wij moeten vooral voorkomen, dat het bedrog voortijdig ontdekt wordt. Heb jij soms familie, die ongerust over je wegblijven zou kunnen worden en naar de politie zou kunnen lopen?

Louise haalde de schouders op en antwoordde:

— Ik heb wel familie, maar het zou ze steenkoud laten, al haalde men mij morgen uit de Hudson op.

— Dan is dus ook dat geregeld

en hoeven wij verder niets anders te doen dan te zorgen, dat de zaak niet uitlekt, antwoordde Fox.

— En de centen? vroeg Louise Craig met een gebaar van de uitgestrekte hand, dat aan duidelijkheid niets te wensen overliet.

— Jij schijnt erg veel haast te hebben, zei Fox, terwijl hij de wenkbrauwen fronste.

— Erg, antwoordde Louise, zonder een spier van haar gezicht te vertrekken.

Fox haalde een dikke portefeuille van onder zijn werkjasje te voorschijn, nam er tweeduizend dollar in bankbiljetten uit en gaf ze aan de vrouw.

— Kijk eens, zei hij. Jij krijgt er nog drieduizend, als alles lukt.

Louise stak het geld zorgvuldig weg en wendde zich naar de tussendeur, die toegang gaf tot het aangrenzende vertrek.

Maar op de drempel keerde zij zich om en vroeg:

— Waar moet ik heen, als ik met het geld van Huntsman terugkeer?

— Jij hoeft je daarover geen zorgen te maken, men zal u wel komen afhalen, gaf Fox ten antwoord. Het is gevaarlijk, als een vrouw lang in het bezit blijft van zo'n groot vermogen.

De vrouw haalde de schouders op en verdween toen in het aangrenzende vertrek.

Blackpool werd weggestuurd, in iedere hand een banknoot van honderd dollar.

Fox bleef weer alleen, want Brent was naar Louise Craig gegaan om haar nauwkeurig in te lichten over alles wat zij te doen had, zodra zij tegenover Huntsman stond.

Een uur later kwam Blackpool, verre van nuchter, weer terug, om de verf te brengen, en toen wist ook

Louise precies wat zij te zeggen en te zwijgen had, en was zij op de hoogte gebracht van de betekenis van alle papieren, nagemaakte en echte, die James Brent haar ter hand had gesteld.

Toen het haarkleurmiddel was gebruikt en gedroogd, volgens aanwijzingen van de jonge bediende, toen ook haar wenkbrauwen wat waren aangezet, toen bromde Fox tevreden voor zich heen en zei met een grijns-lach:

— Als twee druppels water. De gelijkenis is werkelijk merkwaardig.

Pas toen de duisternis gevallen was, kreeg Louise toestemming het huis te verlaten om in de buurt een wandeling te gaan maken en wat frisse lucht in te ademen.

Dr. Fox bleef steeds waar hij was, in de donkere achterkamer, lezend en nu en dan heen en weer lopend, diep in gedachten.

Soms ook stond hij stil voor het rek met wapens, door zijn gastheer Bill Daisy, die vroeger veel gevaren had, van zijn reizen meegebracht, Japanse zwaarden, klewangs, assagaaien, krissen der Maleiers, bijlen van jaspis vervaardigd, afkomstig van de Maoris en ander uitheems oorlogstuig.

Soms nam hij een van die wapens uit het rek, woog ze in de hand, streek liefkozend over de goed onderhouden klingen en bromde dan in zichzelf:

— Nu John Raffles hier te hebben en mij op hem een beetje oefenen met de werpspies. Wel, niemand kan zeggen, waartoe het nog eens kan komen.

Deze woorden van de Meester zouden spoedig profetisch blijken, al was het dan in een heel andere betekenis, dan hij zich had voorgesteld.

HOOFDSTUK VII.

DE DOOD VAN EEN SCHURK

De volgende ochtend ongeveer elf uur stopte er een grote luxe slee voor een groot huis in de 12e Street, met op de deur een koperen bord, waarop de naam van David Huntsman te lezen stond.

Uit deze auto stapte een jonge vrouw, nadat het portier geopend was door de chauffeur, die haastig om de auto heen was gelopen.

Zij ging de openstaande deur van het grote bankgebouw binnen en liet zich aandienen bij de direkteur door de bediende, wie zij een keurig geplaceerd visitekaartje ter hand stelde.

Zij hoefde maar even te wachten, want de bediende was gauw terug met het verzoek hem te willen volgen. Mijnheer Huntsman was tot haar beschikking.

De vrouw — men zal begrepen hebben dat het Louise Craig was — volgde de bediende op de voet, en een ogenblik klopte haar hart sneller, want de volgende sekonden zouden moeten beslissen of haar uiterlijk zo volkomen op dat van Jessy Kelvin leek, dat de bankier zich zou vergissen.

De weg ging dwars door de hall, een brede trap op, een lange gang door, en eindelijk stond de bediende stil voor een hoge, dubbele deur, klopte aan en liet de vrouw binnengaan.

De bankier scheen juist te hebben gebeld, want hij legde de hoorn met enige haast weer op de haak.

Hij bleef enige tijd voor zich uitkijken, met zijn gouden lorgnet spelend, liet zijn bureaustoel een halve slag omdraaien, en stond toen vlug op, om zijn bezoeker, die op de drempel van de deur was blijven staan, te begroeten.

Een ogenblik bleven zijn donkere ogen op het gezicht van de jonge vrouw rusten, en Louise Craig dacht al dat alles mislukt was, toen Huntsman uitriep:

— Duizendmaal excuus, mevrouw Kelvin. Ik herkende u niet direkt, mijn arme ogen worden met de dag slechter. Neem plaats alstublieft.

Hij schoof zijn bezoeker een gemakkelijke stoel toe, nam zelf plaats en ging toen verder:

— Ik wil u niet ontkennen, mevrouw, dat uw bezoek mij enigszins verrast; er hebben vreemde geruchten over u de ronde gedaan, en het is maar goed, dat ik weet wat men van de fantasie van de Amerikaanse journalisten moet denken. Eerlijk gezegd, dacht ik, dat u overleden was, en uw mededeling in de grote bladen van gisteren pas, stelde mij weer gerust... Waarmee kan ik u van dienst zijn?

— Dat zal ik u zeggen, beste Huntsman, antwoordde Louise, die zich nu volkomen op haar gemak voelde, en haar rol voortreffelijk speelde. Ik ben van plan New York voorgoed te verlaten, want ik verkeer hier geregeld in gevaar. Ik kan u onmogelijk alles verklaren, dat zou mij te lang ophouden. Laat het

u voldoende zijn als ik u vertel, dat ik naar India wil vertrekken, met de eerste boot die van hier afvaart, en dat ik dus van plan ben mijn huizen te verkopen, evenals mijn hotel in New Haven, en mijn kapitaal in uw bank los te maken.

— Wel mevrouw, dat is een zeer belangrijke aangelegenheid, riep Huntsman onthutst uit. Natuurlijk zou het geld direkt tot uw beschikking zijn, als het niet een paar miljoen betrof. Ik vrees, dat de dames steeds een beetje kort van geheugen zijn, en daarom wil ik u er wel even aan herinneren, dat u uw geld bij mij geplaatst hebt met een opzeggingstermijn van acht dagen.

Het gezicht van de vrouw betrok.

James Brent had haar hierover al ingelicht, maar hij zowel als Fox hadden er vast op gerekend, dat Huntsman niet zou staan op de ten uitvoerlegging van deze bepaling.

Zijn bank was een van de grootste van New York, en al was het bedrag erg hoog, enige miljoenen dollars, daarom zou hij toch zeker geen acht dagen nodig hebben, om het kapitaal plus de depositorente terug te betalen.

En nu scheen Huntsman wel degelijk van plan te zijn, zich aan de voorwaarden te houden.

Maar Louise was beslist niet van plan daarmee genoegen te nemen.

Zij trok een pruillipje, en zei:

— Maar mijn beste Huntsman, wij doen al zolang zaken met elkaar. Ik vertrek al over enkele dagen. Zou u nu werkelijk niet kunnen zorgen, dat het geld vandaag tot mijn beschikking is?

— Vandaag mevrouw, vraagt u daar? riep Huntsman verschrikt uit. Maar dat is totaal onmogelijk. U treft het bijzonder slecht, want ik heb juist gisteren en vanmorgen geweldig hoge wissels moeten honoreren, die op mij getrokken waren,

ruim anderhalf miljoen dollar. Als u er beslist op staat, zou ik u het geld morgen kunnen bezorgen, maar dan doe ik het alleen omdat u zo'n goede klant van mij bent.

— Dan zou ik u er erg dankbaar voor zijn, mijn beste Huntsman, riep Louise uit. En... hebt u soms kopers voor de huizen?

— Beste mevrouw, dat is weer een heel andere zaak, antwoordde Huntsman met opgetrokken wenkbrauwen. Feitelijk vallen dergelijke transacties als verkoop van huizen volkomen buiten mijn werkkring, mevrouw, maar ook in dit opzicht wil ik voor u een uitzondering maken. Er zijn echter tal van formaliteiten te vervullen, ik moet eerst het oordeel van een makelaar en taxateur inwinnen. Zou u morgen om deze tijd terug willen komen? Dan beloof ik u, dat alles in orde zal zijn. Maar vertel het vooral niet verder, ik zou hier niet graag een gewoonte van maken.

— Ik beloof u, dat ik zal zwijgen, beste Huntsman, antwoordde Louise, die met moeite haar triomf kon verbergen.

— Wilt u dan zo goed zijn uw papieren hier te laten, antwoordde de bankier, terwijl hij opstond, en al op de bel drukte, om de bediende te waarschuwen.

Louise opende haar handtas, haalde er haar eigendomsbewijzen en andere papieren uit en legde ze op de tafel van de bankier.

Huntsman klopte even met de vinger op het stapeltje papieren, maakte en diepe buiging voor zijn cliënte, bracht haar naar de deur, waar de bediende al stond te wachten, om haar weer uit te laten.

Zij kon nauwelijks met de man de hoek van de gang zijn omgegaan, of uit een kleine zijgang trad een man te voorschijn, die haastig het kantoor van de bankier binnenglip-

te.

Het was John Raffles.

Hij liep op de verbaasde Huntsman toe, die hem wel wat ongerust afwachtte en zei, snel sprekend:

— Ik ben detektive Bliss. Ik was degene, die net met u getelefoneerd heeft, en u waarschuwde die vrouw weg te sturen, zonder haar een cent uit te betalen.

— Maar gelooft u dan werkelijk, dat zij Jessie Kelvin niet is? vroeg de bankier verbaasd.

— Zij kan het onmogelijk zijn; menselijkerwijze gesproken is het onmogelijk, dat zij hier is, antwoordde Raffles haastig. Ik weet namelijk waar zij is.

— Wie was dan toch die vrouw? riep Huntsman ontsteld uit.

— Een bedriegster natuurlijk, en ik weet ook, voor wie zij optreedt. Al een paar dagen heb ik de wacht betrokken, vlak tegenover uw kantoor, mijnheer Huntsman, omdat ik, zoals nu terecht blijkt, wel verwachtte, dat Dr. Fox de een of andere dag zou proberen zijn plannen ten uitvoer te brengen, om de nalatenschap of liever het geld van Jessie Kelvin, mijn beschermeling, in handen te krijgen.

— Maar dan is het een heel complot, riep Huntsman uit, terwijl hij in zijn stoel neerplofte en Raffles ontsteld aanstaarde.

— Zo zou men het kunnen noemen, mijnheer Huntsman. Zodra ik die vrouw uit de auto zag stappen, sprekend lijkend op Jessie Kelvin, begreep ik dat hier bedrog gepleegd werd en ik haastte mij u telefonisch te waarschuwen. U hebt zich toch niet verraden?

— O, wat dat betreft kunt u gerust zijn. Zij heeft geen ogenblik kunnen vermoeden, dat ik haar doorzag, ik heb mijn rol goed gespeeld. Ik begrijp alleen niet, waarom u mij niet hebt toegestaan, dadelijk de poli-

tie te bellen, om die bedriegster te laten arresteren.

— Ik ben blij, dat u dat niet gedaan hebt, mijnheer Huntsman, want die vrouw moet mij weer op het spoor brengen van Fox, die, geboeid en wel en vergezeld van drie politieagenten uit een gesloten auto heeft weten te ontsnappen op een manier, die ik bepaald geniaal moet noemen. En daarom moet ik nu direct weg, mijn vrienden wachten mij om met mij de achtervolging te beginnen.

Dit korte gesprek had nauwelijks een paar sekonden geduurd.

Raffles holde naar de deur, na de bankier te hebben toegeknikt, maar voor hij vertrok, keerde hij zich nog eens om en riep Huntsman op gedempte toon de woorden toe:

— Natuurlijk zijn die papieren op uw bureau nagemaakt. Als ik u een raad mag geven, dan zou ik eens goed nagaan, wie onder uw personeel u die poets kan hebben gebakken, want het spreekt vanzelf, dat Fox hier een medeplichtige moet hebben gehad.

Met deze woorden liep Raffles het vertrek uit, rende de trappen af, holde de hall door, smet de portier opzij, die hem misschien voor een bankrover aanzag en was met een enkele sprong in de auto, die voor het gebouw stond te wachten, en waarin Henderson en Brand al zaten.

— Daar gaat de auto, riep Henderson uit, die als een gewone taxi-chauffeur gekleed was en achter het stuur zat.

— Verlies hem dan niet uit het oog, James, riep Raffles hem toe. Wij moeten weten waar die vrouw blijft.

De auto was al opgetrokken en reed nu achter de luxe slee aan, die de bedriegster weer naar Fox zou brengen.

— Het verwondert mij eigenlijk, begon Brand na enige tijd, dat er niemand was om haar af te halen.

— Je bedoelt, omdat Fox waarschijnlijk nogal wantrouwend is en niet zou toestaan, dat zij alleen met de miljoentjes vertrok, zei Raffles. Maar mij verwondert dat helemaal niet, want Fox heeft wel verstand van bankzaken en hij begrijpt heel goed, dat men zelfs aan een grote bank als die van Huntsman geen tien miljoen dollar of meer, zo maar van de ene minuut op de andere kan uitbetalen. Natuurlijk heeft hij geweten, dat zij op zijn vroegst het geld pas de volgende dag zou kunnen krijgen.

— Maar als dat zo is, waarom gaat die vrouw dan naar Fox?

— Omdat hij natuurlijk verlangend is om te weten, hoe Huntsman zich gedragen heeft. Het was toch niet onwaarschijnlijk, dat hij het bedrag zou hebben gemerkt?

— Dat is zo. Zij zal hem zeker gaan gerust stellen.

De beide auto's reden intussen met onverminderde vaart door de straten en na ongeveer een half uur rijden had men de havenwijk bereikt.

Daar gekomen vond Louise Craig het blijkbaar raadzaam niet verder te rijden in haar auto, die hier erg in de gaten moest lopen.

Zij stapte tenminste uit, sprak even tegen de chauffeur en liep verder.

Dadelijk volgden Raffles en Brand haar voorbeeld, terwijl Henderson opdracht kreeg, langzaam met de auto te volgen.

De jonge vrouw liep snel door.

Tien minuten later ging zij plotseling een huis binnen, en het was goed, dat de twee vrienden haar geen seconde uit het oog hadden verloren, zo snel was zij verdwenen.

Een paar snelle stappen brachten hen op hun beurt voor het huis.

De auto stopte.

— Luister, James, zei Raffles op gedempte toon tegen de chauffeur, je blijft hier wachten tot wij met de schurk terugkeren en rijdt dan snel naar het hoofdbureau van politie. Onze auto is open, en met ons zal hij niet dezelfde grappen kunnen uithalen als met die drie arme politieagenten, die nog altijd aan de rand van het graf staan.

— Maar zou ik niet liever meegaan, Mylord? vroeg Henderson ongerust. Wie weet is de schurk niet alleen.

— Overbodig, James, antwoordde Raffles. Maar mochten wij binnen vijf minuten niet terug zijn, dan geef ik je toestemming eens naar ons te komen kijken.

Hij knikte Henderson even toe, wenkte Brand en verdween met hem in huis, waarvan de straatdeur open stond.

En hij kon dus niet verstaan, dat Henderson in zichzelf bromde:

— Ik heb geen zin op mijn horloge te kijken. Wij zullen de vijf minuten maar goed bekorten. Ik vertrouw die ellendeling voor geen cent.

Raffles en Brand waren inmiddels snel en zonder lawaai te maken de trappen opgeklommen, nu en dan stilstaande om te luisteren.

Toen zij de derde verdieping bereikt hadden, ging er ineens een deur open en een man verscheen op de drempel, die op ruwe toon vroeg:

— Wat wilt u hier? Wat doet u in mijn huis?

— Is dit uw huis? vroeg Raffles zachtjes. Ah zo, dan bent u zeker de man, die Dr. Fox huisvest.

Onder het spreken had hij de vuist opgeheven, maar vóór die kon neerdalen op de kaak van de kerel, had deze tijd gevonden een harde schreeuw te geven, die overal in huis opgevangen moest zijn.

Toen viel hij als een blok neer, geveld door de vuist van de Grote Onbekende.

Een halfonderdrukte kreet van een vrouw werd gehoord, gevolgd door een woeste vloek.

— Daar zijn zij! riep Brand, die zijn revolver getrokken had, en hij wees op een deur tegenover die gelegen, waaruit de man net te voorschijn was gekomen. Achter die deur schreeuwde de vrouw.

— Dan naar binnen, riep Raffles, op zijn beurt zijn revolver trekkend.

Hij draaide de kruk van de deur om, maar deze bleek op slot te zijn.

Het was echter een tamelijk wrakke deur, en toen de twee mannen er zich tegelijkertijd tegen aan smeten, vloog zij krakend aan stukken.

Maar op hetzelfde ogenblik klonken revolverschoten.

Zij werden in de kamer gelost, waar Raffles en Brand net waren binnen gedrongen.

Instinctmatig had Raffles zich bliksemsnel gebukt, en de kogels floten hem over het hoofd, maar Brand was door het vuren verrast.

Een kogel trof hem in de rechter-schouder en met een doffe kreet van pijn liet hij de revolver aan zijn krachteloze hand ontvallen.

Daarbinnen stonden drie personen, twee mannen en een vrouw.

De vrouw was Louise Craig, en zij was het, die Brand net gewond had.

Een paar passen verder stond Fox in gebukte houding, als een tijger klaar om zich op zijn prooi te werpen.

Hij had blijkbaar net een raam geopend, in de hoop, dat hij daardoor zou kunnen ontkomen, toen hij de waarschuwende roep van Bill Dairy vernomen had, die hem toeriep dat er gevaar dreigde.

Klaarblijkelijk dacht hij, dat er een afdeling politie was binnenge-

drongen, die zijn spoor gevonden had en nu kwam om hem te arresteren.

Naast hem stond de tweede man.

Het was Mad Pete, de kroeghouder.

Beiden hadden een revolver in de hand.

Toen hij zag, dat hij nu maar met één enkele man te doen had, liet Fox een schrill lachje horen, en riep:

— Wel, ik wil mij laten villen, als wij hier niet het genoegen smaken van een bezoek van niemand minder dan John Raffles. Hij alleen zou het wagen, zo onaangediend bij mij binnen te dringen. Nu dan, het zal je laatste bezoek zijn geweest, hondsvod.

Fox had deze laatste woorden uitgesproken, met het schuim op de lippen en ogen, brandend van haat.

Bliksemsnel hief hij de revolver op en vuurde, vóór Raffles nog had kunnen mikken.

Toen hij de wijsvinger van Fox zich om de trekker zag spannen, gooide Raffles zich bliksemsnel opzij.

Maar hij was toch niet zo vlug geweest, of de kogel trof zijn rechterhand en verbrijzelde de revolver in zijn vingers.

Hij was ontwapend.

Fox liet een vals lachje horen en grinnikte:

— Nu is dan eindelijk je rijk uit, John Raffles. Ik heb eenmaal gemist, maar voor de tweede keer zal ik je niet missen.

En langzaam hief hij de revolver tegen de nu weerloze tegenstander op.

Met een bleek gezicht, waarop echter geen spoor van vrees te zien viel, keek Raffles zijn doodsvijand aan.

Hij had het onderspit gedolven, hij zou moedig de onvermijdelijke dood ingaan.

Maar plotseling gebeurde er iets onverwachts.

Een man van reusachtige lichaamsbouw stond plotseling in het vertrek, zonder dat iemand hem had horen of zien komen.

Het was Henderson, de trouwe chauffeur.

Hij was achter Raffles komen opduiken en met een enkele sprong had hij het wapenrek bereikt, dat naast de deur hing.

Hij rukte een zware werpspies van het rek en wierp die uit alle macht naar Dr. Fox.

Dit alles gebeurde zo ongelooflijk snel, dat het vreselijke wapen al door de lucht suisde, vóór zelfs Raffles goed begreep, wat er eigenlijk aan de hand was.

De assagaai trof haar doel...

De punt raakte de borst van Fox.

En met zoveel kracht had Henderson het wapen weggeslingerd, dat de lange, ijzeren punt van de werpspies dwars door het lichaam van de schurk ging en hem letterlijk aan de post van het raam vastnagelde...

Het had even een doffe klap gegeven, als van een zweepslag, en toen niets meer...

De schacht trilde langzaam heen en weer.

Even spande het lichaam van Fox zich als de pees van een boog, toen zakte het slap neer, en snel gleed het leven er uit weg.

Een snik, een laatste stuiptrekking, en alles was voorbij.

Een laaghartige moordenaar had een leven van schuld en misdaad geboet.

Louise Craig, krijtwit, liet sidderend de revolver vallen en sloeg beide handen huiverend voor haar gezicht.

Mad Pete stamelde een paar onverstaanbare woorden en liep toen op Raffles toe, terwijl hij zijn revolver wegwierp, om zich over te geven.

Deze stak Henderson zwijgend de ongewonde linkerhand toe en zei ernstig:

— Je hebt mij het leven gered en een schurk gestraft, James. En nu snel weg. Die man en die vrouw zijn vrij om te gaan waarheen zij willen, ik heb belangrijker dingen te doen. Mijnheer Brand is gewond en ik heb ook een paar schrammen. Help hem naar de auto.

Henderson pakte Brand, die erg bleek was, onder de arm en droeg hem half de trappen af, terwijl Raffles de aftocht dekte, de revolver van de jongeman in zijn linkerhand.

Brand werd voorzichtig in de auto neergelegd en in snelle vaart reed de wagen weg.

Een half uur later was Charles Brand in een van de beste ziekenhuizen opgenomen en had Raffles, nog altijd als de detektive Bliss, op het hoofdbureau van politie rapport uitgebracht.

Weer een half uur later waren ook Louise Craig en Mad Pete gearresteerd, die totaal versuft op dezelfde plek waren gebleven, waar zich het drama had afgespeeld.

Hangende aan de werpspies, die hem gedood had, leek Fox grijnslachend bij de arrestatie toe te kijken...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De raadselachtige patiënt

3376. — De Limburgsche Drukkerijen
HASSELT

Geprint in België.

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: « Serie C ». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden « Oorlogserie C ». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor remboeurskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :